

Okružnom javnom tužilaštvu
Specijalnom tužilaštvu za organizovani kriminal
Beograd

Dolepotpisane MILA ĐINĐIĆ i GORDANA ĐINĐIĆ-FILIPOVIĆ, preko zastupnika po [punomoćju](#) koje prilažu, ovim podnose u smislu člana 223 ZKP sledeću

KRIVIČNU PRIJAVU

Protiv:

- (1) MILORADA ULEMEKA, bivšeg komandanta JSO;
- (2) DUŠANA MARIČIĆA, bivšeg komandanta JSO;
- (3) ZVEZDANA JOVANOVIĆA, bivšeg zamenika komandanta JSO;
- (4) VESELINA LEČIĆA, bivšeg načelnika za bezbednost JSO;
- (5) „MIĆE“ PETRAKOVIĆA, bivšeg pripadnika komande JSO;
- (6) DRAGOSLAVA KRSMANOVIĆA, bivšeg pripadnika komande JSO;
- (7) DRAGOŠA RADIĆA, bivšeg pripadnika komande JSO;
- (8) VOJISLAVA KOŠTUNICE, bivšeg Predsednika SRJ;
- (9) ACA TOMIĆA, bivšeg načelnika Uprave vojne bezbednosti;

ZATO ŠTO SU:

početkom novembra 2001. godine osumnjičeni MILORAD ULEMEK, kao dugogodišnji komandant Jedinice za specijalne operacije (JSO) nad kojom je i nakon prestanka ove funkcije zadržao faktičku kontrolu, osumnjičeni DUŠAN MARIČIĆ, VESELIN LEČIĆ, ZVEZDAN JOVANOVIĆ, „MIĆA“ PETRAKOVIĆ, DRAGOSLAV KRSMANOVIĆ i DRAGOŠ RADIĆ, kao pripadnici Komande Jedinice zajedno sa pokojnim Dušanom Spasojevićem, šefom kriminalne organizacije Zemunski klan, organizovali protivpravne akcije Jedinice upravljene na ugrožavanje ustavnog uređenja i bezbednosti SRJ, u kojima je ta Jedinica izrikom otkazala poslušnost svojim starešinama, povukla sve pripadnike Jedinice u kasarnu u Kuli, isključila sve telefonske veze kasarne sa starešinama i spoljnim svetom,

oduzela pripadnicima Jedinice mobilne telefone, povukla svoje pripadnike iz obezbeđenja zaštićenih ličnosti i obezbeđenja aerodroma Beograd i pod punim naoružanjem i uz upotrebu 24 borbena vozila marke Hamer, zaposela deo autoputa kod Centra Sava u Beogradu, i uz pretnju upotrebe sile ispostavila zahtev da Skupština Republike Srbije donese zakon o saradnji s Haškim tribunalom, zahtev da se smeni legalno izabrani član Vlade, ministar unutrašnjih poslova, kao i legalno postavljeni načelnik Službe državne bezbednosti i njegov zamenik, sa ciljem da stave Službu pod svoju kontrolu i onemoguće njeno zakonom određeno funkcionisanje, u čemu su i uspeali, a što je dovelo do teškog ugrožavanja bezbednosti i ustavnog poretka zemlje, koje je na kraju kulminiralo atentatom koji su pripadnici Jedinice izveli 2003. godine nad Predsednikom vlade, Zoranom Đinđićem;

zato što je osumnjičeni VOJISLAV KOŠTUNICA, u to vreme u svojstvu Predsednika SRJ i komandanta Vojske propustio da izvrši svoju ustavnu dužnost iz člana 135, stav 1. u vezi člana 133, stav 1. tada važećeg Ustava Savezne Republike Jugoslavije (Sl. list SRJ, br. 1/92) i da kao komandant Vojske preduzme korake da uguši pobunu, već je naprotiv u javnom istupanju na konferenciji za štampu, (Tanjug, 15. novembar 2001.) pobunu opravdavao i podsticao neosnovano je kvalifikujući kao opravdani štrajk, iako je znao da je pripadnicima policije u to vreme bilo Ustavom zabranjeno da štrajkuju (član 57, stav 3. Ustava SRJ);

zato što je osumnjičeni ACO TOMIĆ, u vreme pobune načelnik Uprave vojne bezbednosti, prilikom susreta sa osumnjičenim Miloradom Ulemekom i pok. Dušanom Spasojevićem 12. novembra 2001. u prostorijama Uprave vojne bezbednosti ovima garantovao da se Vojska neće mešati u tekuću pobunu, učvršćujući time njihovu volju da u oružanoj pobuni istraju;

ČIME BI IZVRŠILI:

osumnjičeni MILORAD ULEMEK, DUŠAN MARIČIĆ, VESELIN LEČIĆ, ZVEZDAN JOVANOVIĆ, „MIĆA“ PETRAKOVIĆ, DRAGOSLAV KRSMANOVIĆ i DRAGOŠ RADIĆ, krivično delo organizovanja oružane pobune iz člana 124, stav 2. Osnovnog krivičnog zakona, kažnjivo po članu 139, stav 1. istog zakona;

osumnjičeni VOJISLAV KOŠTUNICA, krivično delo oružane pobune iz člana 124, stav 1 u vezi člana 24, stav 1 i u vezi člana 30, stavovi 1 i 2 Osnovnog krivičnog zakona;

i osumnjičeni ACO TOMIĆ, krivično delo oružane pobune iz člana 124 stav 1 u vezi člana 23, stav 1. Osnovnog krivičnog zakona.

Obrazloženje:

POLITIČKI AMBIJENT: „reformski“ i „patriotski“ blok

Krivično delo oružane pobune koje se osumnjičenima stavlja na teret sistemski spada u krivična dela protiv ustavnog uređenja i bezbednosti zemlje. Tim delom se od napada štite osnovne političke vrednosti, pa je ono u tom smislu političko delo. Da bi se razumeo smisao i „društveni radijus“ (Bayer) takvog dela neophodno je staviti ga u okvire političkog ambijenta u kome se ono dešava.

Odmah nakon svrgavanja režima Slobodana Miloševića i dolaska DOS-a na vlast, unutar te heterogene koalicije stranaka opozicije, formiraju se dva dijametralno suprotstavljena bloka, koji su tada nazivani „reformskim“ i „patriotskim“. Oni su se suštinski razlikovali u dve odlučujuće tačke: (1) u shvatanju prirode petooktobarskih promena, i (2) u odnosu prema ratnoj prošlosti devedesetih i režimu Slobodana Miloševića.

„Reformski“ blok koji je predvodio Zoran Đinđić tumačio je petooktobarske promene kao prevrat u kome su sami građani, revolucionarno, na ulici, srušili jedan diktatorski režim i doveli DOS na vlast; dok je „patriotski“ blok sa osumnjičenim Vojislavom Koštunicom na čelu tumačio isti događaj kao redovnu smenu vlasti ostvarenu na izborima.

Odatle su nužno proizlazile i dalje razlike. „Reformski blok“ se zalagao za potpuni prekid sa ratnom prošlošću i ratnom politikom bivšeg režima i sveobuhvatne promene u svim oblastima života, uključujući i one kadrovske, pogotovo u nereformisanim i kriminalizovanim strukturama službi bezbednosti, što je prirodno podrazumevalo i ispunjavanje međunarodnih obaveza pune saradnje sa Haškim tribunalom za ratne zločine.

S druge strane, „patriotski“ blok, shodno svom shvatanju 5-og oktobra kao redovne smene vlasti, proglasio je kontinuitet sa predašnjim režimom, zalagao se za „legalizam“, to jest zadržavanje pravnog okvira starog režima, i protivio „revanšizmu“ (ispitivanju odgovornosti Miloševićevog aparata), „obračunu sa političkim protivnicima“, „revolucionarnim merama“. Ovakvo svoje viđenje obrazložio je ovde osumnjičeni Vojislav Koštunica u jednom kasnijem intervjuu datom neposredno posle atentata na premijera Đinđića, 27. marta 2003. Aleksandru Timofejevu za TV B92: „Ja nisam zagovornik 6-og oktobra, ja sam zagovornik toga da se stvari u Srbiji menjaju u danima i mesecima... Ako neko kaže 6-i oktobar, on kaže revolucija. On kaže ono što je urađeno oktobra 1944. širom Srbije, a posebno u Beogradu, kad je egzemplarno jedan broj intelektualaca streljan.“

Ove duboke političke razlike unutar dva, ideološki i politički, ogorčeno suprotstavljena bloka bile su produbljene činjenicom da su ta dva bloka između sebe podelila i dve najvažnije funkcije izvršne vlasti, funkciju predsednika republike i funkciju predsednika vlade. Time je prvi dobio kontrolu nad resorom unutrašnjih poslova i službom bezbednosti, a drugi nad vojskom i njenom bezbednosnom službom. Nastala je situacija koju su neki autori ispravno definisali kao „dovlašće“.

Veoma brzo i sasvim prirodno, sukob između ova dva bloka fokusirao se na pitanje saradnje sa Haškim tribunalom, koji je simbolizovao sva druga politička razlikovanja.

Zagovarajući politiku kontinuiteta, Vojislav Koštunica se isticao kao najveći protivnik Haškog tribunala. Već u svom prvom televizijskom nastupu posle 5. oktobra istupio je sa svojom čuvenom izjavom da je za njega „Hag deveta rupa na svirali“, da bi potom u brojnim izjavama isticao da za njega saradnja sa Haškim tribunalom nije „ni prioritet ni vitalni politički interes“ (Politika, 14. februar 2001), da zemlja ima mnogo važnijih interesa od te saradnje (Politika, 15. oktobar 2000; 21. oktobar 2000; 1. februar 2001). To svoje dubinsko protivljenje saradnji sa Haškim tribunalom legalistički je prikrivano pozivanjem na nužnost usvajanja zakona o Hagu kojim bi se regulisala ta saradnja. Ovakav zakon bio je potpuno izlišan za izvršavanje preuzete međunarodne obaveze saradnje, ali se insistiranjem na njemu kupovalo vreme i odlagao početak saradnje.

S druge strane, ukupna programska orijentacija Đinđićeve vlade, ozbiljno shvaćena, značila je neodložno povlačenje nekih konkretnih koraka koji su se odnosili na obaveze Srbije prema međunarodnoj zajednici, pre svega na izručenje Srba optuženih za ratne zločine Međunarodnom krivičnom sudu za bivšu Jugoslaviju. Tim pre što je to bio i uslov za dobijanje pomoći za rekonstrukciju opustošene i urušene ekonomije.

Juna 2001. godine Vlada je predala Slobodana Miloševića Haškom tribunalu i time manifestovala svoju odlučnost da menja odnos prema nedavnoj prošlosti, nacionalističkoj ideologiji i svom okruženju. Evropska budućnost Srbije je morala ići preko prošlosti i Haškog tribunala. Ovim izručenjem je sukob između dva bloka i dva krila vlasti doveden do usijanja.

Taj potez vlade osumnjičeni Koštunica je nazvao „državnim udarom”. „Ovo se može protumačiti kao ozbiljno ugrožavanje ustavnog poretka zemlje... To je preuzeto iz arsenala Miloševićeve politike: bezakonje, ponižavajući potezi koje niko u međunarodnoj zajednici nije ni tražio... Nije poštovan ni najosnovniji postupak, kao da se nekome ovde, a ne nekome spolja, žurilo da što pre ispuni ko zna kada, kako i od koga preuzetu obavezu. Ovim putem ne možemo ni u budućnost, ni u Evropu ni u svet. Bez prosperitetne i dostojanstvene države nećemo daleko stići.“ (Politika, 29. jun 2001) Produbljujući krizu tih dana, DSS je, iz protesta, napustio poslanički klub DOS-a u republičkoj skupštini, a njeni najistaknutiji predstavnici nastavili su da daju izjave kojima su opominjali da je ugrožen ustavni poredak zemlje (Dejan Mihajlov, predsednik poslaničkog kluba DSS u: Politika, 30. jun 2001; Dušan Budišin u: Politika, 3. jul 2001). U svojoj izjavi torinskoj Stampi, Koštunica je izjavio da se radilo o „ograničenom pokušaju državnog udara“ (Politika, 10. jul 2001, citirano prema Dubravka Stojanović, Ulje na vodi, 2010).

Jasno je gde su se u ovom sukobu morale nalaziti Crvene beretke, to jest Jedinica za specijalne operacije, čiji su pripadnici bili u strahu od Haga i ogrezli u sve vrste političkih ubistava, ratnih zločina i klasičnog kriminala, kao što je jasno i kome su se morali staviti na raspolaganje. Svakako da JSO nije imao nikakva šira politička uverenja i da je oružana pobuna poslužila samo kao slepo sredstvo u borbi dva opisana politička bloka, kao što je bio i puko sredstvo u rukama Miloševićevog „patriotskog“ režima. Uostalom, osumnjičeni Ulemek je to najbolje sâm formulisao: „Mi [JSO] smo metak, oroz povlači neko drugi, a mi putujemo tamo gde smo ispucani“ (Blic, 4 decembar 2000).

Oružana pobuna se vodila pod geslom „Stop Hagu”, kako je utvrđeno na suđenju optuženima za Đinđićevo ubistvo. Ona je u temelju uzdrimala vladu Zorana Đinđića, pokazavši ko zaista vlada Srbijom. Od predaje Miloševića i oružane pobune Jedinice za specijalne operacije, koja je dobila podršku i zaštitu osumnjičenog Koštunice i prećutnu saglasnost vojne bezbednosti, praktično je počelo ispisivanje smrtne presude Zoranu Đinđiću.

RADNJA IZVRŠENJA

Prema izveštaju Komisije Vlade Republike Srbije DT 72 broj 00-002/2003/86 od 13. avgusta 2003. godine, koji se nalazi u spisima Posebnog odeljenja Okružnog suda u Beogradu K.p.br.5/03, Komisija zadužena da ispita događaje iz novembra 2001. godine u kojima je učestvovala Jedinica za specijalne operacije (JSO), zaključeno je da se radilo o oružanoj

pobuni čiji je kolovođa bio ovde osumnjičeni Milorad Ulemek. Dalje se navodi da je u toj pobuni osumnjičeni Ulemek pozvao pripadnike JSO „da napuste svoje radne obaveze i povuku se u kasarnu, uključujući čak i članove Jedinice koji su radili na neposrednom obezbeđenju određenih ličnosti, i da blokiraju neke saobraćajnice u Kuli i autoput kod Centra Sava“. Kao što je opšte poznato, pripadnici Jedinice opravdavali su svoju akciju time što su, navodno, na prevaru poslati da uhapsu haške begunce, braću Banović.

Pobunu dalje opisuje Zoran Mijatović, bivši zamenik načelnika Službe bezbednosti, u iskazu koji je kao svedok dao 28. decembra 2004. godine na glavnom pretresu u predmetu protiv okrivljenog Ulemeka i dr. (K.p.br. 5/03 Posebnog odeljenja Okružnog suda u Beogradu; spis Specijalnog tužilaštva Kts.br.2/03 – u daljem tekstu K.p.br.5/03): „Svi su oni [pripadnici JSO] zvani u Kulu mobilnim telefonima na hitan sastanak, a onda su im, to sam kasnije saznao, oduzimani mobilni telefoni i oružje, oni su tamo stavljeni u neke prostorije i iza toga su se morali saglasiti sa onim što je grupa ljudi koja je to organizovala [tražila], da prihvate, da stanu iza tih zahteva koji su tamo formulisani“.

U iskazu svedoka Vladimira Popovića, datom na glavnom pretresu u predmetu K.p.br.5/03, 16. maja 2005. godine navodi se: „Pored onoga, ja mislim da sam to prošli put detaljno objasnio. Mogu da ponovim do reči. Ko su, šta su, kakva je uloga tačno Milorada Lukovića [osumnjičenog Ulemeka], kakva je uloga ljudi iz Jedinice, da tu postoji desetak, petnaest, ne više, njih koji su tu uključeni ali da Legija tamo važi za apsolutnog gospodara kod svih i da, znači, bez obzira što je samo tih deset, petnaest ljudi uključeno u kriminal, ili dvadeset, ne znam već koliko, njih dve stotine gleda u Legiju kao Boga i, drugo, oni se plaše tog vrha.“

Isti svedok u istom postupku ovako opisuje profil pripadnika Jedinice: „Kod jednog dela, kažem kod velikog dela ljudi pripadnika JSO, to su uglavnom priprosti ljudi, to su ljudi koji nemaju školu, najveći broj njih nema završenu čak ni osnovnu školu... Njima su ovi koji su ih dovodili bili apsolutni vladari i gospodari... Taj broj ljudi je bilo vrlo lako, sa njima se vrlo lako instrumentalizovalo.“ Isti svedok u istom postupku je dana 13. aprila 2005. opisao pripadnike JSO na sledeći način: „Veliki deo pripadnika JSO su uglavnom priprosti ljudi, najveći broj njih nema završenu čak ni osnovnu školu. Dođete tamo u neko selo kod Knina, nađete nekog kome su ubili i oca i majku i brata i sestru i dete i mače i kuće, i njega ništa drugo ne interesuje sem da ide da se sveti. Takvi ljudi su uzimani. Najveći broj takvih ljudi je doveden posle u Beograd ili u Kulu. Njima su ovi koji su ih dovodili bili apsolutni vladari i gospodari.“

U istom predmetu K.p.br 5/03, tamo okrivljeni Saša Pejaković u svom iskazu kod istražnog sudije 23. maja 2003. godine ovako detaljnije opisuje pobunu: „Dok sam radio kod Spasojevića u obezbeđenju, Legija je jednom naredio da treba da idemo u Jedinicu u Kulu... Nakon što smo stigli u sedište JSO-a u Kuli, Legija je pozvao sve nas iz obezbeđenja, a bilo nas je oko 10-ak. Odmah je otpustio dvojicu-trojicu... koji su bili članovi JSO-a. Nama ostalim je saopštio da smo od ovog trenutka, ne mogu da se setim koji je izraz upotrebio, da li u pobuni ili u protestu, te da ko ne želi da učestvuje, može da vrati pištolj i službenu legitimaciju i da ide. Niko nije smeo da se usprotivi. Ne znam da li je Legija tada rekao razlog za pobunu.“

Nakon što je pobuna otpočela, svedok Goran Petrović, u vreme pobune načelnik Službe RDB, u predmetu K.p.br. 5/03, opisuje na koji je način Jedinica otkazala poslušnost: „Nakon toga u moju kancelariju, a kasnije sam saznao i u kancelariju ministra Mihajlovića koji je tada bio na nekom službenom putu, je stigao faks u kome otprilike piše, Jedinica za specijalne

operacije je, kao što Vam je već poznato uradila jedan sraman čin, izdajnički i tako neke gluposti i da zbog toga otkazuje dalju poslušnost načelniku resora tj. meni i ministru unutrašnjih poslova, Dušanu Mihajloviću. Nakon toga ja sam pokušao da stupim ponovo u kontakt sa njima, međutim, već tada oni su, ne znam po čijem naređenju, pretpostavljam po naređenju onih koji su to sve organizovali, prekinuli sve veze, kako da kažem, sa spoljnim svetom, znači više se niko nije javljao na telefone u Kuli, ni specijale, ni obične telefone. Kasnije smo saznali da su svim tim pripadnicima Jedinice pokupili mobilne telefone i sve druge telefone zaključali.“

Sa svoje strane, njegov zamenik Zoran Mijatović, u istom predmetu svedoči da je „Jedinica odbila da primi Gorana Petrovića“, koji je pokušavao s njima da pregovara.

Prema iskazu ovde osumnjičenog Ulemeka (K.p.br 5/03, na glavnom pretresu, 14. juna 2004), potvrđuje se da se tadašnji komandant JSO, Dušan Maričić, odupirao pokušajima svojih starešina da smire situaciju: „Maričić [je] još jednom pokušao da stupi u vezu sa načelnikom službe... Načelnik službe ga je odmah odbio i rekao mu sa kojim je on pravom isključio sve veze u centru u Kuli i naredio mu je da odmah dođe u centralu službe u Beogradu... na šta je imao tu kraću prepirku sa načelnikom službe i uglavnom tadašnji komandant [to] nije hteo... Jedno dva sata posle toga pred kapiju centra je stigao tadašnji zamenik Mijatović i sa njim je u kolima bio tadašnji načelnik Sedme uprave Milorad Bracanović. Oni su hteli pošto poto da uđu u sedište jedinice... komandant nije hteo da ih primi, već im je odneo sastavljen na papiru zahtev od strane Komande... Mijatović je uzeo onaj papir i bukvalno ga bacio komandantu... i rekao mu je, vi nemate nikakvih prava za nikakve zahteve, ili odmah smirite ovu situaciju, ili ćemo drugačije da razgovaramo. Komandant Maričić... je tu ušao u verbalnu prepirku sa zamenikom i taj se sastanak završio, ako mogu da kažem, katastrofalno.“

Ovo potvrđuje i ondašnji pomoćnik komandanta za bezbednost JSO-a, Veselin Lečić, saslušan 10. novembra 2004. kao svedok u predmetu K.p.br 5/03, kada na pitanje Predsednika veća da li je bilo usmene naredbe da se Jedinica vrati u kasarnu, odgovara: „Pa, verovatno jeste, ako je komandant Maričić imao kontakte. Ja ne znam sa kim je sve u tom periodu, u toku protesta i u daljnjem delu protesta imao, ali verovatno je bilo ubeđivanja ili naloga da se prekine sa protestom i sećam se da je, kad smo bili na Gazeli, da mu je zamenik načelnika Resora, tada izdao jedan takav nalog, odnosno rekao mu da mora da prekine sa protestom. Tu je izašao zamenik načelnika Resora, baš je on izašao na Gazeli, jer on nije imao kontakt drugi sa Maričićem koji nije hteo, mislim, da sa njim razgovara u tom periodu. Ali, na Gazeli jeste, susreli su se i pričali su na tu temu.“

Ovom pobunom rukovodili su, prema iskazu Milorada Ulemeka, datog u predmetu K.p.br.5/03 na glavnom pretresu 13. jula 2004. pripadnici „Komande Jedinice za specijalne operacije. Znači, ovih šest najviših oficira tada po funkcijama... koji su faktički činili tu srž komande...“

Na pitanje člana veća Nate Mesarević ko su tih šest najviših oficira, ovde osumnjičeni Ulemek odgovara: „To je bio Maričić Duško, Jovanović Zvezdan, Petraković Mića, Krsmanović Dragoslav, Radić Dragiša i Veselin Lečić.“

Prema iskazu svedoka-saradnika Zorana Vukojevića u predmetu K.p.br 5/03, datog na glavnom pretresu 13. aprila 2004. godine, navodi se da je „Legija bio u to vreme u Kuli i rukovodio je pobunom.“ Sličnu ocenu daje i, u predmetu K.p.broj 5/03, tamo okrivljeni Saša

Pejaković, saslušan kod Istražnog sudije 23. maja 2003. godine: „U toku ove pobune, kao što sam rekao, glavni stvarni komandant je bio Legija.“

Svedok Čedomir Jovanović, u istom predmetu, na glavnom pretresu 11. aprila 2005. potvrđuje da je tokom pobune pregovarao sa osumnjičenim Ulemekom u oficirskoj kantini JSO-a, kada se s njim dogovorio da u Kulu pozove Dušana Mihajlovića. Isti svedok navodi da je „Milorad Ulemek, od prvog do poslednjeg trenutka, komandant Jedinice za specijalne operacije... Maričić se plašio i njegove senke... Ono što je meni danas jasno i što je nama bilo jasno već u toku same pobune, zapravo jeste činjenica da se vrh Jedinice za specijalne operacije potpuno podredio neformalnom uticaju bivšeg komandanta Milorada Ulemeka...“

I sam Ulemek, saslušan kao okrivljeni u tom predmetu, na glavnom pretresu 14. juna 2004. godine, potvrđuje da je upravo on pregovarao u ime JSO-a: „Došao sam u Ministarstvo [unutrašnjih poslova]. Odveli su me direktno u kancelariju kod ministra... Tu su sedeli i Lukić i profesor Andrija Savić... Mi smo se tu dogovorili da Jedinica bude izmeštena iz resora državne bezbednosti, da se stavi pod direktnu komandu Vlade Republike Srbije, s tim što bi operativne ingerencije, znači nad Jedinicom, imao načelnik resora general Lukić i ministar Mihajlović...“

Slična je i ocena ondašnjeg ministra unutrašnjih poslova, Dušana Mihajlovića, data u istom predmetu u iskazu na glavnom pretresu 15. marta 2005. godine: „Prilikom same pobune i tih događanja oko pobune, prateći te razgovore koje su imali predstavnici Jedinice sa okruženjem, shvatili smo, bar ja, po prvi put sam shvatio, da veliki uticaj na komandu te Jedinice imaju... ne samo gospodin Luković (osumnjičeni Ulemek – primedba S.P.), nego i ovi koje spominjemo, Dušan Spasojević, Ljubiša Buha Čume i otprilike ta ekipa, jer se oni direktno pojavljuju u organizaciji i podršci te pobune.“

DUŠAN SPASOJEVIĆ I ZEMUNSKI KLAN

U pobuni je učestvovao i pokojni Dušan Spasojević, tadašnji šef kriminalne organizacije tzv. zemunskog klana, koji je imao veliki uticaj na komandu JSO-a, pa je čak, u pojedinim trenucima, i pregovarao u njihovo ime.

Ovo se vidi iz sledećih dokaza izvedenih u predmetu K.p.br 5/03:

U svom iskazu datom na glavnom pretresu 18. maja 2005. godine, tadašnji načelnik Službe RDB, Goran Petrović navodi: „Dakle, kada je ta pobuna izbila, znači mi smo sva ta prethodna saznanja imali i pošto je zbog te bogate kriminalne aktivnosti pojedinih pripadnika te Jedinice, jedan broj pripadnika Jedinice bio pod tretmanom Resora, mi smo naravno imali ta operativna saznanja, a ona su potvrđena i tokom te pobune, pre svega mislim na snimljene telefonske razgovore, od kojih su neki objavljeni u javnosti, u kojima pripadnici Jedinice komuniciraju sa Spasojevićem, sa Buhom... Što se tiče, znači, Buhe ili Spasojevića, njima je ta instrumentalizacija Jedinice bila vrlo važna u nekim njihovim kriminalnim aktivnostima.“

Ulogu pokojnog Dušana Spasojevića potvrđuje u svom iskazu i svedok Čedomir Jovanović, na glavnom pretresu 11. aprila 2005. godine: „Ono što je meni danas jasno, i što je nama bilo

jasno već u toku same pobune, zapravo jeste činjenica da se vrh Jedinice za specijalne operacije potpuno podredio neformalnom uticaju bivšeg komandanta Milorada Ulemeka i da je istovremeno vrh Jedinice za specijalne operacije u tom trenutku bio u velikoj meri povezan sa šefom Zemunskog klana Dušanom Spasojevićem, čovekom koji je praktično koordinirao tu akciju i veoma često bio prisutan i u samoj Kuli u centru Jedinice za specijalne operacije.“

Ovaj svedok čak tvrdi da je Spasojević i pregovarao u ime JSO-a: „To je bio jedan neprijatan razgovor, kratak razgovor u kome Spasojević nije uopšte skrivao svoje namere niti je ostavio prostor za bilo kakvu sumnju o sopstvenoj ulozi i značaju koji je on imao unutar Jedinice za specijalne operacije. Praktično se on tu ponašao kao zastupnik JSO-a. Rekao je da će protest ići do kraja, da će Mihajlović i Petrović biti smenjeni, da imaju podršku svih drugih, i tu pri tom nije pravio, ostavljao prostor ni za kakve nedoumice.“

Motivi Dušana Spasojevića bili su da se sačuva Jedinica i osumnjičeni Ulemek kao njen (neformalni) komandant da bi se osigurala dalja nesmetana lukrativna kriminalna delatnost zemunskog klana, na čijem čelu se Spasojević nalazi. Zaštita koju je Jedinica pružala Spasojevićevom Zemunskom klanu je višestruko dokazana presudama Posebnog odeljenja za organizovani kriminal, kao što je dokazano i da je Spasojević obilato finansirao JSO, i da su u mnogim krivičnim delima pripadnici klana i pripadnici Jedinice učestvovali kao saizvršioци. Na okolnost finansiranja JSO-a od strane Dušana Spasojevića u cit. predmetu K.p.br.5/03, 13. aprila 2004. godine svedočio je svedok-saradnik Zoran Vukojević: „Odnos je bio, da kažem, saradnja odlična. Znači obezbeđenje Dušana Spasojevića su bili pripadnici Jedinice. Oni su sa nama radili. Dobijali su platu od Dušana. Dušan im je kupovao vozila. Znači, konkretno za Jedinicu je kupio oko 50 pištolja, padobrane, ne znam, neka vozila. Trebalo je da se kupi zgrada u Novom Sadu za stanovanje. Ne znam šta je s tim. Kupio je stan Gumaru. Leo je dobio stan. Škene je dobio stan. Pavas je dobio stan i kola od Dušana. To je otprilike to. Znači otprilike svaki mesec oni su finansirali plate obezbeđenju tih momaka kod Dušana, kod Legije i još tamo za neke momke su plaćali u Kuli.“

ZAHTEVI JSO-a

Prema iskazu Dušana Mihajlovića, ondašnjeg ministra unutrašnjih poslova, datog 15. marta 2005. godine u predmetu K.p.br. 5/03, „zahtevi koje je Jedinica istakla bili su... da se donese Zakon o saradnji sa Hagom, što je čisto politička stvar, odnosno stvar zakonodavca, Narodne skupštine, najmanje je stvar policije da se time bavi i da o tome brine. Drugi zahtev je takođe bio... čisto politički, jer je bio vezan za smenu ministra odnosno moju ostavku i smenu načelnika i zamenika načelnika Službe državne bezbednosti... Za mene je to bila oružana pobuna. Ona je tako kvalifikovana i od strane rukovodstva Službe državne bezbednosti. Bila je kvalifikovana od mene kao ministra, bila kvalifikovana i od Vlade u tim prvim saopštenjima i ona je imala sve elemente toga, jer ako neko kome je država dala oružje da bi radio svoj posao po zakonu i pravilu službe, izađe mimo zakona, mimo pravila službe, sa oružjem, pod punim naoružanjem i dođe u centar Beograda i istakne političke zahteve, šta je to ako nije oružana pobuna.“

Zahteve je, u ime JSO, obznanilo lice koje se lažno predstavljalo kao major Batić a za koje je kasnije utvrđeno da se radi o Vladimiru Potiću, starijem naredniku Vojske Jugoslavije, koji je

na rad u MUP Republike Srbije prešao iz Gardijske brigade (prema izjavi Gorana Petrovića, tadašnjeg načelnika RDB-a, datoj listu Glas Javnosti 11. novembra 2001) ([prilog br. 1](#))

PRETNJA UPOTREBOM SILE

Iz drugih iskaza svedoka u predmetu K.p.br 5/03, vidi se da je pretnja upotrebom sile bila veoma ozbiljna. To se pre svega vidi iz same okolnosti događaja, kada je 180 ljudi pod punim naoružanjem, sa 24 kamiona u kojima su se krile duge cevi, zauzelo deo autoputa nadomak Beograda. Prema iskazu u predmetu K.p.br. 5/03 svedoka-saradnika Ljubiše Buhe: „Legija je čak htela da digne helikoptere. Pošto je pričao da ima „MI24“, dva blindirana helikoptera, mislim da je htela da digne iznad Beograda, da napravi pometnju. Znači bili su spremni... da idu direktno na Vladu, da zauzmu Vladu, pošto su znali da nema ko da im se suprotstavi.“

Prema Dušanu Mihajloviću (glavni pretres u predmetu K.p.br.5/03 od 15. marta 2005): „... bilo je potpuno jasno da ako želimo da izbegnemo neku dalju konfrontaciju i nesreću u zemlji, da se neki kompromis mora napraviti... da izbegnemo eventualno neko krvoproliće koje je visilo u vazduhu... Znači, ono što je za mene bilo prioritet to je bilo da sačuvamo neki javni red i mir u zemlji i da sačuvamo, odnosno da sprečimo mogućnost da dođe do nasilne promene vlasti pošto je o tome počela priča kako će Jedinica doći u Beograd, osvojiti Vladu, pobiti sve po Vladi i dovesti na vlast one koji će voditi tu, po njima, patriotsku politiku, za razliku od ove... Međutim, istovremeno mi smo bili svesni realnosti da u tom trenutku policija Srbije nije raspolagala ni jednom drugom oružanom formacijom kojom bi mogla da se suprotstavi Crvenim beretkama, odnosno koja bi mogla da ih razoruža ili da sprovede neku odluku ministra ili načelnika Službe bezbednosti o rasformiranju te Jedinice... Realna opasnost od terorizma, kojoj je ova zemlja izložena, bila je i glavni razlog koji je mene vodio da ne ispunim zahteve koje sam dobijao, ne samo iz inostranstva nego i od demokratske javnosti u zemlji i od svojih kolega – da rasformiram tu Jedinicu.“

Prema ondašnjem potpredsedniku Vlade, Čedomiru Jovanoviću (citirani predmet, glavni pretres 11. aprila 2005), u Vladu su pristizale informacije „da se razrađuju planovi za zauzimanje beogradskog aerodroma, zauzimanje Televizije i nasilan ulazak u republičku Vladu.“

Ondašnji načelnik Službe bezbednosti, Goran Petrović, je na glavnom pretresu 18. maja 2005. godine u cit. predmetu svedočio o razgovoru koji se u vreme pobune vodio između premijera Đinđića, generala Lukića i ministra unutrašnjih poslova Mihajlovića, u kojem je premijer Đinđić njih pitao: „Ako oni sada krenu iz Kule i dođu ovde u Ministarstvo unutrašnjih poslova, šta ćete vi da uradite. Oni su slegali ramenima i govorili otprilike – pa ništa, to nije dobra ideja. Na kraju je pitao: „Ako ja odem u Vladu, oni dođu, izbace me iz Vlade na ulicu, šta ćete vi da uradite?“ Oni su otprilike ponavljali tu priču kako to nije dobra ideja, kako ne treba konfrontirati policiju, Žandarmeriju ili bilo koga tog Jedinici. Onda je Premijer ustao i napustio taj sastanak... Ako je pokojni premijer pitao ministra i načelnika resora javne bezbednosti: „Ako oni krenu iz Kule i dođu u ministarstvo šta ćete vi uraditi?“ a oni odgovorili – ništa, ako je posle toga pitao: „A šta ako dođu u Vladu i izbace me na ulicu, šta ćete vi uraditi?“ – ništa, onda je jasno da postoji osnovana pretpostavka da se u svakom trenutku može izvesti državni udar, puč, da se može počinuti nekažnjeno bilo kakvo krivično

delo, a o preuzimanju vlasti da i ne govorimo. Znači to je u takvoj situaciji vrlo realno i vrlo moguće.“

Prema iskazu svedoka-saradnika Zorana Vukojevića (K.p.br.5/03, glavni pretres, 13. april 2004): „U tom trenutku kad je Jedinica izašla na ulicu, maltene pola Vlade se bilo razbežalo. Znači čitava država je bila u strahu. Tu nije mogao da se nađe policajac koji će da bude, da kažem, uz Vladu, u tom trenutku. Tako da su oni tu bili potpuno nemoćni. Oni [pobunjenici] su bukvalno radili šta su hteli. Niko im ništa nije mogao.“

List Svedok od 12. novembra 2001. godine, dok je oružana pobuna u toku, donosi i izjavu jednog od organizatora pobune, komandanta JSO-a Dušana Maričića: „Ovo se neće ovako završiti, ili ćemo svi izginuti, a to će malo teže ići, ili će oni dati ostavke.“

LAŽNI POVOD

Pobuna je otpočela tvrdnjom Komande JSO-a da su pripadnici Jedinice bili zloupotrebljeni i prevareni kada su bili poslani da liše slobode haške begunce, braću Predraga i Nenada Banovića, a da Jedinici nije bilo rečeno ni da se radi o licima koje traži Haški Tribunal, niti da će njihovo hapšenje rezultirati izručenjem Haškom tribunalu.

Pomoćnik komandanta za bezbednost JSO-a, Veselin Lečić, ovako je objašnjavao pobunu, kada je saslušan 10. novembra 2004. godine u predmetu K.p.br 5/03: „Gledano sa profesionalne strane, stanovišta, znači sa mog stanovišta, normalno da jedna takva Jedinica ako je to zvanična Jedinica, i pripada Ministarstvu, Resoru, da ne sme da postoji nijedan zadatak koji ona sme da odbije, da ne sme da komentariše poslove koji mu se naredi, komandantu i komandi Jedinice i celoj Jedinici, ali gledano, ako to gledam sa druge strane, kao pripadnik te Jedinice, ne kao pomoćnik za taj posao koji sam radio, činjenica je upravo da sam ja prezentovao da su ti ljudi obmanuti tom prilikom... Znači moram da gledam nekakav stav sa dva kraja. Znači zakonski osnov nije postojao, nismo smeli da odbijemo nijedan zadatak ni da komentarišemo nijedan zadatak, ali znači radilo se o jednom od najosetljivijih pitanja, koje ih je pogodilo, gde su lično bili, gde su oni lično protumačili da su ugroženi zbog svojih života i zbog svoje prošlosti, najosetljivije pitanje koje postoji i jedino je to postojalo i ništa drugo. Eto. Sa te strane razmišljajući, protest je bio na neki način opravdan, gledano sa tog ugla, ako ne razmišljam kao pomoćnik komandanta za bezbednost.“

Ovakvo opravdanje pobune podržali su i tadašnji Predsednik SRJ Vojislav Koštunica kao i njegova Demokratska stranka Srbije.

Međutim, takvo objašnjenje povoda za pobunu ubedljivo je osporio ondašnji zamenik načelnika Službe bezbednosti, Zoran Mijatović, na glavnom pretresu 28. decembra 2004. godine (K.p.br.5/03), pozivajući se pritom i na pismene dokaze koji postoje u beogradskom centru Službe: „Ono što je bilo u javnosti, ja smatram da je to samo paravan bio, jer Jedinica je sa puno svesti uhapsila braću Banović, ja sam posle dva dana od načelnika resora informisan, jer ja u tome nisam učestvovao, da je dan pre hapšenja braće Banovića, u beogradskom centru održan sastanak sa rukovodstvom beogradskog centra, na kome su bili komandant Jedinica Maričić Gumar, njegov pomoćnik Zvezdan Jovanović i oficir

bezbednosti Lečić Veselin, da im je tada predočeno da sutradan idu da hapse braću Banović, predočeno im je ko su ti ljudi, zašto ide Jedinica da ih hapsi i tako dalje i tako dalje. Znači, ljudi koji rukovode jedinicom su tačno znali koga treba da hapse, zašto treba da hapse i pretpostavljam da su to preneli u Jedinicu i da je ovo sve ostalo bila manipulacija, jer je potpuno netačno da nisu znali koga treba da hapse. O tome možete dobiti informaciju od tadašnjih načelnika centra, zamenika načelnika beogradskog centra, na kraju krajeva od Gorana Petrovića koji je rukovodio tom operacijom... Znači, oni su sigurno znali, imate pismene dokaze u centru, tražite od beogradskog centra, tamo sve lepo piše. Pa, ako već znaju i iza toga daju izjavu da je protest zbog nezakonitog hapšenja Banovića, znači to je jedna laž, paravan.“

Slično svedoči i svedok-saradnik Zoran Vukojević (K.p.br.5/03, glavni pretres od 13. aprila 2004), kada govori o lažnom i pravom motivu za oružanu pobunu: „Znači, oni su jednostavno iskoristili, znači, Dušan i Legija, hapšenje braće Banović. Onda su iskoristili Jedinicu da bi se digli. U tom trenutku Simović i Vlada [Vladimir Milisavljević] su bili u pritvoru a Kum [Mile Luković] je bio u Crnoj Gori. Onda su oni u tom trenutku odlučili da bi bilo dobro za njih da smene ovu vlast. Tu, sad, tadašnju. Zato su izveli Jedinicu na ulicu. Dušan je tražio, pošto sam bio prisutan, da se ide do kraja. Da se to završi. Ali da kažem Vlada nije bila spremna da se suprostavi Jedinici i jednostavno su izvršavali sve što su oni tražili. Znači motivi su bili da smene ovu vlast.“

PRAVI MOTIVI

Pravi motivi osumnjičenih pripadnika JSO, a naročito kolovođe pobune osumnjičenog Ulemeka, bili su strah (a) od izručenja Hagu, (b) od rasformiranja Jedinice, i (c) od otkrivanja njihove uloge u zločinu na Ibarskoj magistrali u procesu koji već teče u doba pobune (kao i u drugim ubistvima, otmicama i terorističkim akcijama).

O tim motivima su u predmetu K.p.br.5/03 jasno govorili svedoci Zoran Mijatović i Čedomir Jovanović:

- „Ja ću samo izneti činjenice, 19. oktobra 2001. godine je Karla Del Ponte... uputila jedno opširno pismo na tri ili četiri stranice Dušku Mihajloviću... gde ona traži od Duška Mihajlovića da se dostavi kompletna dokumentacija o Jedinici za specijalne operacije... gde doslovce piše između ostalog, da se traže i podaci o Zvezdanu Jovanoviću i Miloradu Ulemeku. Istina, Milorad je tu pominjan sa tri-četiri različita imena i prezimena, psuedonimom i tako dalje, ali se odnosilo na njega. Znači, zaista je došlo pismo 19. oktobra 2001. godine, znači, nešto manje od mesec dana pre pobune Jedinice. Ko je sve mogao biti upoznat da se traže pripadnici Jedinice, da se traže njihovi podaci o njihovim delovanjima, tamo piše, doslovce, u Hrvatskoj, Bosni, pa i na Kosovu... ja to ne znam...“ (Iskaz svedoka Zorana Mijatovića u predmetu K.p.br.5/03 na glavnom pretresu 28. decembra 2004.)
- „Dakle, pobuna JSO-a se vezivala za obračun sa ljudima koji su se borili protiv organizovanog kriminala... Te dve ostavke [ministra Mihajlovića i načelnika Petrovića – prim. S.P.] su tražene... zbog njihove uloge koja se vezivala za rasvetljavanje zločina iz prošlosti, zločina koje smo mi nasledili iz režima Slobodana Miloševića i zločina koje je u svom govoru pred Parlamentom, kada je promovisao politiku Vlade posebno apostrofirao predsednik Vlade.

Tada je naime Zoran Đinđić rekao da Srbija neće biti normalno društvo bez jasnih odgovora na tragična pitanja nestanka Ivana Stambolića, tragediju Slavka Ćuruvije i naravno atentate u Budvi, na Ibarskoj magistrali.“ (Iskaz svedoka Čedomira Jovanovića u predmetu K.p.br.5/03 na glavnom pretresu 11. aprila 2005.)

- „Što se tiče pobune Jedinice za specijalne operacije, to je zapravo poslednja faza konflikta koji je započeo u trenutku u kojem je postalo jasno da mi kao nova vlast nismo spremni da onako kako je to bilo očekivano od nas, izađemo u susret zahtevima koji bi u potpunosti menjali karakter društva koje smo mi želeli u Srbiji da stvorimo. Dakle, ta distanca koja je stvarana između Jedinice za specijalne operacije ili prvog čoveka te Jedinice, Milorada Ulemeka, je duga nekoliko meseci. Ona je eskalirala u trenutku sukoba koji je Ulemek izazvao u Stupici, klubu u Beogradu [15. juna 2001] i pre toga u diskoteci u Kuli [4. maja 2001], nakon kojih je on udaljen iz Ministarstva unutrašnjih poslova.“ (Iskaz svedoka Čedomira Jovanovića u predmetu K.p.br.5/03 na glavnom pretresu 11. aprila 2005.)

UGROŽAVANJE BEZBEDNOSTI I USTAVNOG PORETKA

Posle uspeha pobune i smene načelnika Službe, Gorana Petrovića i njegovog zamenika Zorana Mijatovića, premijer Đinđić bio je primoran da postavi na njihovo mesto Andriju Savića i Milorada Bracanovića, bivšeg načelnika za bezbednost JSO.

U emisiji Insajder: Rukopisi ne gore, 2. deo, emitovanoj 22. novembra 2004. na TV B92, bivši pripadnik DB-a, Vladimir Nikolić, ovako opisuje posledice ove smene: „Zašto je to pogubno? Iz prostog razloga što je Milorad Bracanović bio čovek koji je u ovom najgorem periodu Službe o kome smo pričali, od 1998. do 5. oktobra 2000. bio načelnik bezbednosti Jedinice za specijalne operacije i prvi najbliži saradnik Milorada Lukovića Legije [Ulemeka]. Imenovanjem Milorada Bracanovića na mesto zamenika direktora Službe, direktor Službe je, po mom dubokom uverenju, postao Legija. Gospodin Andrija Savić, koji je formalnopravno od strane Vlade imenovan na mesto direktora, je bio samo pokriće za delovanje ovog tandema Bracanović-Ulemek.“

Milorad Bracanović je kasnije presudom Posebnog odeljenja Okružnog suda u Beogradu od 18. jula 2005, osuđen za neprijavlivanje priprema za ubistvo bivšeg predsednika Predsedništva Srbije, Ivana Stambolića i predsednika Srpskog pokreta obnove, Vuka Draškovića, koji su izvršili pripadnici JSO-a u vreme režima Slobodana Miloševića u doba kada je Bracanović bio načelnik za bezbednost JSO-a.

Svedok-saradnik Zoran Vukojević, u predmetu K.p.br.5/03, na pitanje predsednika veća, na glavnom pretresu 13. aprila 2004, šta su oni [JSO i zemunski klan] dobijali postavljanjem Milorada Bracanovića za zamenika direktora BIA, odgovara: „On je faktički bio glavni čovek tamo. Dobili su čitavu kontrolu u toj Službi.“

Svedok Zoran Janjušević, član Saveta za državnu bezbednost Vlade Republike Srbije (Savet formiran nakon oružane pobune JSO-a), i savetnik premijera Đinđića, u citiranom predmetu K.p.br.5/03, na glavnom pretresu 14. marta 2005. ovako opisuje svoju saradnju sa Miloradom Bracanovićem: „Povremeno sam kontaktirao sa gospodinom Savićem, a sa gospodinom

Bracanovićem sam se češće viđao, pošto je on imao običaj da nas pozove gore kod sebe... dok nisam shvatio da on mene neke stvari laže i da on pravi budalu od mene, pošto je mislio da sam ja baš toliko nepismen u tome svemu. Kada sam ja shvatio da u stvari on mene mnoge stvari laže i da to nije istina što on govori, ja sam odlučio da potpuno prestanem da dolazim gore... mnoge stvari koje je on pokušao na neki način da meni kaže, da ispriča, nisu se poklapale sa onim što je u stvarnosti... Javna bezbednost je imala druge podatke i ja sam tada video da tu nešto nije u redu.“ Na pitanje zastupnika oštećene u citiranom predmetu, na glavnom pretresu istog dana, da li tadašnji svedok Janjušević ima neko mišljenje o tome zašto ga je Bracanović lagao, Janjušević je odgovorio: „Pa, ja sam bio taj koji je dalje prenosio informacije Premijeru. Premijer mi nije rekao zašto ne veruje Bracanoviću, ali znam da je svojoj sekretarici zabranio da ga spaja sa gospodinom Bracanovićem na specijal.“

Pukovnik Rodoljub Milović, ondašnji načelnik Uprave kriminalističke policije SUP Beograd, svedočeći o saradnji sa Miloradom Bracanovićem, na glavnom pretresu u cit. predmetu, 27. decembra 2004. godine, na identičan način opisuje tu saradnju: „Zapisi koji su nam [Javnoj bezbednosti] dolazili [iz BIA] u nekoj formi kucanog teksta na papiru, u mnogo čemu su bili netačni. Nisu ukazivali na ono faktičko stanje što se dešavalo na terenu. Iz tog razloga smo mi insistirali, ukoliko se kreće u neku ozbiljniju akciju ka toj grupaciji, da imamo deo neke tehnike da možemo bar da preslušamo naknadno neke segmente razgovora i donosimo svoje zaključke, a ne da nam neko te zaključke trpa u nekom kucanom tekstu itd. Bilo je tada velikog neslaganja između operative Javne bezbednosti i kolega iz Državne bezbednosti [BIA]. Čak su mnogi ljudi govorili da su znali šta se dešava na tim merama... nismo imali poverenja u Državnu bezbednost u to vreme, i znali smo da neko Spasojević Dušanu dostavlja podatke.“

ODGOVORNOST ZA TEŽU POSLEDICU

Pobuna je delikt ugrožavanja, čija je posledica stanje opasnosti po zaštitni objekt ustavnog poretka i bezbednosti. Sa svoje strane, stanje opasnosti znači povećanu mogućnost nastupanja daljih povredaustavnog poretka i bezbednosti. Zato, kada do povrede i dođe, pravna teorija govori o međuposledicidelikta ugrožavanja. (Bayer)

Oružanom pobunom stvoreno je stanje opasnosti (Služba bezbednosti se otela kontroli Ministarstva unutrašnjih poslova i Vlade) u kome je onda moglo lakše doći, kao što je stvarno i došlo, do povrede – ubistva predsednika republičke Vlade, i to baš od strane pripadnika Službe bezbednosti. Takvo stanovište, u stvari, zauzima i sama optužnica za ubistvo Predsednika Vlade toga tužilaštva KT's broj 2/03 od 21.08.2003. godine, kada na strani 32 kaže: „... dometi pobune **ohrabrili su** Spasojevića i Legiju [Ulemeka] **da osnovnu ideju – osvajanje vlasti, forsiraju**, ali sada na drugi način i **drugim sredstvima.**”

Evo kako se u optužnici to objašnjava:

„Sama aktivnost je bila planirana na duže vreme i uz poštovanje strogih pravila unutrašnje discipline, gde se u hijerarhiji znalo tačno mesto svakog od pripadnika ove bande. U toj piramidi na čelu su stajali okr. Luković-Legija i Dušan Spasojević, koji su kao organizatori imali neograničenu moć, kako u smislu planiranja delatnosti

organizacije, tako i u smislu izdavanja neposrednih i konkretnih naredjenja pojedinim članovima organizacije. Cela ta organizacija bila je koncipirana tako da nakon sticanja određene finansijske i druge društvene moći, uz podršku Jedinice za specijalne operacije, na čijem se čelu tada nalazio okr. Legija, a uz korišćenje pozicija koje bi banda ostvarila u određenim društvenim, političkim, pravosudnim i drugim činiocima, svoju aktivnost usmeri u pravcu osvajanja vlasti. To je podrazumevalo najpre unošenje nestabilnosti u postojeću vlast, eliminaciju pojedinih ličnosti kao nosioca te vlasti, promenu personalne strukture u bitnim segmentima vlasti, što bi sve skupa omogućilo da ova organizacija definitivno osvoji vlast. U celoj toj ideji iskorišćena je i činjenica postojanja haških optužnica protiv određenih lica, da bi se front delatnosti organizacije šire postavio i iza sebe imao podršku većeg broja ljudi koji su imali negativan stav prema postojanju haškog suda.

Obzirom da se legalnim putem vlast nije mogla osvojiti, pogotovu ne od kriminalne organizacije Spasojevića i Lukovića-Legije, dolazi se na ideju da u realizaciju tog plana bude uključena i jedinica JSO-a kao oružana formacija koja je dobro utrenirana i poslušna u odnosu na Lukovića-Legiju.

Do realizovanja plana moglo se doći jedino slabljenjem postojeće vlasti koje bi se sastojalo u ubistvu kako Premijera tako i drugih visokih saveznih i republičkih funkcionera. Na taj način bi se stvorilo osećanje nesigurnosti i pogodno tlo da se upravo dejstvom JSO-a izvede konačan zahvat ka osvajanju vlasti. Prvi „test“ tih ambicija bila je pobuna JSO-a koja je imala i političku pozadinu kroz svoje zahteve za smenu ministra policije i drugih lica. Ova akcije imala je ograničen domet, jer su iznuđene samo neke personalne promene u MUP-u Srbije, ali su i takvi dometi ohrabрили Spasojevića i Legiju da osnovnu ideju – osvajanje vlasti, forsiraju, ali sada na drugi način, drugim sredstvima. U tom cilju, prva prepreka je bila Premijer, pok. Zoran Đinđić, na koga nisu mogli da ostvare nikakav uticaj, pa čak ni kontakt.

Kako je ostvarenje te ideje zahtevalo veći broj učesnika, to su Spasojević i Legija organizovali zaveru od postojećih lojalnih članova zločinačkog udruženja i proverenih članova JSO-a. Na taj način članovi te zavere, koja je u osnovi imala cilj ugrožavanje ustavne bezbednosti SRJ, postaju okrivljeni iz dispozitiva optužnice pod I.1. Dalja realizacija plana zahtevala je kako postojanje plana dejstva i raspodelu određenih zaduženja članova u kom smislu u organizaciji pok. Spasojevića i Lukovića-Legije [su] preduzimali konkretne aktivnosti koje su detaljno opisane u dispozitivu ove optužnice. Nakon preduzimanja ovih aktivnosti prešlo se na konkretnu realizaciju plana a to je lišenje života pok. Zorana Đinđića.“

Uspehom pobune, Vlada Zorana Đinđića, kao što smo ranije pokazali, izgubila je efektivnu kontrolu nad Službom bezbednosti (RDB), što je dovelo do trajnog stanja ugroženosti bezbednosti zemlje. Međutim, kao što će se videti iz daljih navoda ove prijave, to ne znači da Službu više niko nije kontrolisao. Kontrolu nad Službom, posle oružane pobune, preuzimaju politički protivnici Zorana Đinđića i njegove Vlade, to jest Vojna služba bezbednosti i njen vrhovni komandant, Vojislav Koštunica.

Ovo je najbolje pokazano u članku Radeta Bulatovića, tadašnjeg savetnika za nacionalnu bezbednost Predsednika Savezne Rpublike Jugoslavije, Vojislava Koštunice, koji je pod naslovom „Pobeda patriotizma“ objavljen u nedeljniku NIN, 28. marta 2002. godine: „Uprava bezbednosti Vojske Jugoslavije (ili kako je popularno zovu KOS) obavlja poslove

državne bezbednosti u Vojski Jugoslavije, kao što RDB to obavlja u civilnom sektoru... Danas ne postoji nikakav antagonizam između KOS-a i RDB-a Srbije. Svi nesporazumi su sa promenom vlasti prevaziđeni, a naročito je postignut pozitivan napredak postavljanjem gospodina Andrije Savića, sa čijim dolaskom počinje proces depolitizacije RDB-a... Mogu slobodno reći da je presecanje afere Perišić uspeh jedinstvenog sistema bezbednosti zemlje, bez obzira što je glavni nosilac akcije bila vojna bezbednost. Ova akcija će se izučavati u budućim udžbenicima bezbednosti. Mislim da je to uspeh jugoslovenske službe sa skromnim tehničkim mogućnostima – ali sa visokim stepenom izraženog patriotizma. Ubeđen sam da je to ostavilo pozitivan utisak na najširu javnost.” ([prilog br. 2](#))

Iako malo uvijeno, savetnik Vojislava Koštunice jasno poručuje da je postavljanjem novih ljudi, Savića i Bracanovića, otklonjen bilo kakav „antagonizam između KOS-a i RDB-a Srbije“, ili drugim rečima, da je Služba RDB stavljena pod kontrolu Uprave bezbednosti Vojske Jugoslavije, na čijem čelu je od početka jula 2001. u svojstvu načelnika Uprave za bezbednost pri Generalštabu Vojske Jugoslavije, stajao osumnjičeni Aco Tomić, a koja se odlikuje „visokim stepenom izraženog patriotizma“.

„Podsetiću Vas da je do promene prvog čoveka vojne službe bezbednosti, generala Đakovića, došlo u danu ekstradicije Slobodana Miloševića Haškom tribunalu. Naime, zbog neuspeha, kako je to tada definisano, odnosno nesposobnosti vojske da spreči ekstradiciju, smenjen je general Đaković i na to mesto protivzakonito postavljen general Tomić“, izjavio je Čedomir Jovanović, saslušan kao svedok u citiranom predmetu na glavnom pretresu 11. aprila 2005. godine. [„Deset dana pre nego što je postao načelnik Uprave za bezbednost, general Tomić je, po odluci načelnika Generalštaba Nebojše Pavkovića, upućen na doškolovavanje, jer nije imao potrebne kvalifikacije za funkciju na koju je izabran.“ Izvor: B92/Vesti, od 19. juna 2002.]

Osumnjičeni Vojislav Koštunica

Iako je osumnjičeni Vojislav Koštunica morao znati – ne samo iz bezbednosnih izveštaja koje Predsednik države dnevno prima, nego već i iz samih medija koji su o tome danima intenzivno i alarmantno izveštavali – da je u zemlji u toku oružana pobuna, osumnjičeni Vojislav Koštunica na konferenciji za štampu izričito tvrdi da ta oružana pobuna „nije ugrozila bezbednost zemlje“:

„Znate, radi se o ljudima koji po meni, sem možda kada je reč o funkcionisanju saobraćaja, ni na koji način nisu ugrozili bezbednost zemlje. Posao koji oni obavljaju jeste takav, a neko od njih je i rekao [osumnjičeni Ulemek], da nemaju druge uniforme od onih koji imaju. Oni su se pojavili u onome što je njihova radna i svakodnevna odeća. Mislim da su stvari rešavane ranije ovoga ne bi bilo.“ (Tanjug, 15. novembar 2001) ([prilog br. 3](#))

Tih dana javna podrška pobuni JSO-a stigla je i od njihovog bivšeg komandanta, osumnjičenog Milorada Ulemeka: „Vrlo nekorektno i ponašanje i stav ministarstva unutrašnjih poslova u odnosu na jedinicu za specijalne operacije, pogotovo ako znamo da je ova jedinica tokom svih ovih godina slepo izvršavala zadatke koji su bili postavljeni i ja mislim da je jedan ovakav revolt sasvim opravdan i normalan. Znači, recimo, protestuju

lekari oni izađu u belim mantilima, protestuju rudari, oni izađu u rudarskim kombinezonima, protestuju pripadnici JSO, oni izađu u svojoj opremi i svojim vozilima. Nisam video ni jedan agresivan akt da su oni ispoljili prema bilo kome. Prema tome, mislim da je to sasvim u redu i ta je to njihov način kako oni to ispoljavaju“ (B92, Info, Vesti, 22. mart 2003.) ([prilog br. 4](#))

U intervjuu koji je 27. marta 2003. vođen na TV B92 sa Vojislavom Koštunicom, upitan od novinara B92 povodom ovog bizarnog poređenja lekara sa pripadnicima Jedinice za specijalne operacije i oružane pobune sa štrajkom: „da li ste vi to citirali Legijine reči ili je on citirao vaše reči?“, osumnjičeni Koštunica je odgovorio: „Nisam citirao ničije reči, to su moje reči. Da li je to još neko rekao pre mene ili posle mene, nije važno.“

Ako je čudno da kao Predsednik države, osumnjičeni Koštunica citira kolovođu oružane pobune, još je čudnije da ovu oružanu pobunu tretira kao bilo koji štrajk pozajmljujući argumentaciju od osumnjičenog Ulemeka. Naime, ako Ulemeku i nije bilo poznato, osumnjičenom Koštunici je, kao doktoru pravnih nauka, svakako bilo poznato da je pripadnicima policije prema članu 57, stav 3. tadašnjeg Ustava SRJ bilo zabranjeno da štrajkuju.

Ovo je tim značajnije ako se ima u vidu da je na sam dan izbijanja oružane pobune, kada je JSO izneo zahtev za donošenje zakona o Hagu, u izjavi datoj Tanjugu i osumnjičeni Vojislav Koštunica istakao identičan zahtev onom koji je istakla i JSO: „Predsednik Jugoslavije Vojislav Koštunica ocenio je da je „zakonski okvir“ za saradnju sa Haškim tribunalom „apsolutno nužan“ i da bez njega „jednostavno ne možemo. To je jednostavno i jedini način da se zaštitimo kao država i da pomognemo svoje državljane koji se nađu na nekoj od haških lista“ (Tanjug, 11. novembar 2001). Opet je nejasno ko je ovde koga citirao.

Kada se pri tom iz stranke DSS, na čijem je čelu osumnjičeni Vojislav Koštunica, ponavljaju iste neistinite tvrdnje JSO-a, da je isključivi razlog pobune bila tobožnja prevara kojom su navedeni da uhapsu braću Banović, onda je jasno da se tu ne može raditi ni o kakvoj slučajnoj podudarnosti stavova, jer oni praktično govore jednim glasom.

Ovakvim pravdanjem teškog krivičnog dela protiv bezbednosti i ustavnog poretka, DSS i Koštunica su svakako ohrabрили pobunjenike.

Daleku ozbiljniju, odlučujuću pomoć, osumnjičeni Vojislav Koštunica dao je oružanoj pobuni JSO-a kada je, tada u svojstvu Predsednika SRJ, propustio da izvrši svoju ustavnu obavezu (delikt nečinjenja) iz člana 135, stav 1 u vezi člana 133, stav 1 tada važećeg Ustava SRJ (Službeni list SRJ, broj 1/92) koji mu je nalagao da kao komandant Vojske preduzme sve potrebne korake da pobunu, ako je potrebno, i silom uguši i zaštiti ustavni poredak. Verovatno da bi čak i samo pojavljivanje Vojske bilo dovoljno da se pobuna prekine.

To potvrđuje i sam kolovođa pobune, osumnjičeni Ulemek. U svome iskazu u predmetu K.p.br.5/03 on iznosi da ga je tokom pobune „brinula mogućnost da se umeša vojska“ (glavni pretres, 4. juna 2004) odnosno „Da se vojska... na bilo koji način pojavila, mi bi se automatski povukli“ (glavni pretres, 13.07.2004).

Na glavnom pretresu u predmetu K.p.br.5/03 od 18. maja 2005. ondašnji načelnik RDB-a, Goran Petrović, svedoči o presretnutim razgovorima pripadnika Jedinice sa Ljubišom Buhom i sa Dušanom Spasojevićem, tokom pobune: „U jednom od tih razgovora koji sam ja izneo u

javnost, neko od tih pripadnika da li Gumar, da li bilo ko, je razgovarao recimo sa Čumetom i Spasojevićem i ovaj mu je rekao, doslovce: „Sada nema prekidanja dok ne kaže Koštunica“.

Dakle, jasno je da ne samo što je osumnjičeni Koštunica imao zakonsku obavezu da angažuje Vojsku na odbrani ustavnog poretka od oružane pobune, već da bi, po kazivanju samih učesnika pobune, već samo pojavljivanje Vojske bilo dovoljno da ona bude smesta prekinuta. Sami pobunjenici potvrđuju da su jedinu prepreku u postizanju svojih ciljeva videli u odlukama osumnjičenog Koštunice i eventualnom angažovanju Vojske.

Kada je umesto toga osumnjičeni Koštunica, svojom već čuvenom izjavom o „belim mantilima“ aktivno podržao pobunu i same političke zahteve pobunjenika, to je bio svestan akt pomaganja ovog napada na ustavni poredak, koji je imao dalekosežne posledice krunisane ubistvom premijera i smenom vlasti.

Na pitanje zastupnika oštećene u predmetu K.p.br.5/03, da li je – posle presretanja razgovora u kome pobunjenici ističu da „ovo samo Koštunica može da zaustavi“, postojala ideja da se Vlada ili premijer Đinđić obrate tadašnjem Predsedniku SRJ Koštunici i zatraže od njega da zaustavi pobunu, svedok Goran Petrović odgovara: „Svima je bilo jasno da je tokom te 2001. godine... došlo do polarizacije na političkoj sceni... Narodski rečeno, Koštunica i DSS ne samo da ništa nisu radili nego su aktivno sprečavali Đinđića i Vladu Srbije da bilo šta rade.“ i dodaje: „Taj apel bi bio kontraproduktivan... te strane su bile direktno sučeljene, odnosno suprotstavljene jedna drugoj.“

I Dušan Mihalović, na glavnom pretresu u predmetu K.p.br.5/03 od 15. marta 2005, slično ocenjuje političku pozadinu pobune: „Prema tome, shvatio sam da je stvar izmakla kontroli, da nam je neko iza leđa pripremio pobunu jedne, mislim, elitne jedinice u službi Državne bezbednosti i da je stvar ozbiljna.“

A Goran Petrović (K.p.br.5/03, glavni pretres, 18. maja 2005) još je direktniji: „Zbog sramnog ponašanja Vojislava Koštunice i Demokratske stranke Srbije i podrške koju su dali pobuni te Jedinice, zbog podrške, ne javne doduše nego tajne, pojedinih lidera DOS-a i pojedinih članova Vlade Srbije, zbog podrške Vojske Jugoslavije, pojedinih medija, nezavisnih intelektualaca ili ne znam sve koga, ta pobuna je uspela.“

Držanje i ponašanje osumnjičenog Koštunice u odnosu na oružanu pobunu daleko je najvažniji razlog uspeha oružane pobune.

Pored bliskosti stavova o saradnji sa Hagom, izručenju Slobodana Miloševića (osumnjičeni Ulemek :“sramni čin“; osumnjičeni Koštunica: „ograničeni državni udar“), smeni ministra Mihajlovića i opštem neprijateljstvu prema Đinđićevoj „izdajničkoj“ vladi, između učesnika oružane pobune, s jedne strane, i osumnjičenog Vojislava Koštunice i njegove stranke DSS, s druge strane, postoji dug istorijat konkretnih postupaka i sinhronizovanog i usklađenog delovanja, koje nije ograničeno samo na oružanu pobunu i podršku toj pobuni, već se kontinuirano nastavlja kroz jedan dugačak vremenski period – pre pobune, tokom pobune i posle pobune, sve do donošenja presude kojom su osuđeni atentatori na premijera Zorana Đinđića:

(1) Svedočeći na suđenju atentatorima na predsednika Vlade (K.p br.5/03), svedok Vladimir Popović 16. maja 2005. godine iznosi sledeći podatak: „Dva meseca posle 5. oktobra [2000. godine], Gradimir Nalić, kao izaslanik Vojislava Koštunice odlazio je u tu Jedinicu u prisustvu Radeta Markovića. Znači, on, Rade Marković, Branko Crni i cela ta ekipa. Predstavljen je toj Jedinici kao budući ministar policije, a on je njima održao patriotski govor da treba da se okrenu Koštunici, Koštuničinoj strani, da, ako budu sa Koštunicom – nema Haga.”

(2) Kada se u javnosti novembra 2000. godine pojavio izveštaj o praćenju novinara Slavka Ćuruvije, nedvosmisleno se pokazala umešanost Službe RDB u taj slučaj. Time je pokrenuto pitanje smene Radomira Markovića, načelnika Resora državne bezbednosti Srbije. Zoran Đinđić je pretio izlaskom iz tadašnje prelazne vlade: „Marković treba da ode i tu kompromisa nema. To urušava ugled sistema, poverenje u institucije, šteti mu, kao i državi i vlasti“ (Politika, 4. novembra 2000). Sledećeg dana, osumnjičeni Vojislav Koštunica je ovako odgovorio: „Brzopleto suđenje ljudi sa čelnih položaja u policiji i vojsci, nesumnjivo je protivno državnim interesima“ (Politika, 5. novembra 2000). Tek 25. januara 2001. godine Radomir Marković podnosi ostavku, i to ne Vladi Srbije već nenadležnom Predsedniku SRJ, ovde osumnjičenom Vojislavu Koštunici. U toj ostavci Marković obelodanjuje da je sa osumnjičenim Koštunicom „imao dogovor“ da ostane na funkciji: „Ostavku podnosim u skladu sa obećanjem koje sam dao Predsedniku SRJ Vojislavu Koštunici, i u skladu sa dogovorom koji smo tada postigli: da ostanem na funkciji do izbora nove Vlade Republike Srbije“ ([prilog br. 5](#))

Ostanak na funkciji načelnik RDB Radomir Marković je, naravno, iskoristio za akciju nezakonitog uništavanja dokumentacije RDB. Dana 6. oktobra 2000. godine, Marković je uputio svim načelnicima Centara RDB, depešu broj 3210, u kojoj je, između ostalog, naložio: „Neophodno je izvršiti selektivni uvid u dokumentaciju, a njeno čuvanje odnosno uništenje nepotrebne realizovati shodno pravilima”. Takođe je naglasio da se „čuvanje i odlaganje dokumentacije mora organizovati tako da se učini potpuno nedostupnom neovlašćenim licima u svim slučajevima”, što je predstavljalo svojevrsnu pripremu za akciju nezakonitog uništavanja dokumentacije, do koje je zatim došlo.

Prema Informaciji od 15.03.2001. Centra Resora državne bezbednosti Beograd, sačinjenoj po nalogu zamenika načelnika RDB Zorana Mijatovića, centri RDB-a postupili su po Markovićevoj naredbi, čime je došlo do:

– „uništavanja materijala o grubim zloupotrebama i nezakonitom ponašanju, odnosno nepoštovanju „Pravilnika o izveštavanju, vođenju evidencije lica i dokumentaciji u Službi državne bezbednosti“ i „Instrukcije o postupku uništavanja dokumentacije u RDB; i

– sistematskog uništavanja dokumentacije RDB i brisanja svakog traga onoj vrsti dokumentacije koja je ukazivala na nezakonitosti i zloupotrebe u radu Resora državne bezbednosti (u koje svakako spadaju politička ubistva koja su vršili i pripadnici JSO i zemunskog klana), a u cilju zaštite tadašnjeg vrha RDB i njegovih nalogodavaca, s obzirom da je reč o dokumentaciji koja se odnosila na primenu sredstava i metoda, mera i radnji RDB prema političkim neistomišljenicima tadašnje vlasti.” ([prilog br. 6](#))

Svakako da je na ovaj način došlo i do uništavanja dokumentacije o brojnim zloupotrebama i nezakonitom ponašanju Jedinice za specijalne operacije. Može se pretpostaviti koliko je JSO bila zahvalna osumnjičenom Vojislavu Koštunici.

(3) Istoga dana kada, tokom oružane pobune, JSO postavlja svoj politički zahtev za donošenjem zakona o saradnji sa haškim Tribunalom, identičan zahtev postavlja i osumnjičeni Vojislav Koštunica. ([prilog br. 7](#))

(4) Osumnjičeni Aco Tomić, koga je Koštunica nezakonito postavio na mesto načelnika Uprave za vojnu bezbednost, umiruje i uverava osumnjičenog Milorada Ulemeka i Dušana Spasojevića da se Vojska neće mešati u oružanu pobunu JSO-a. ([prilog br. 8](#))

(5) U intervjuu nedeljniku Vreme br. 648 od 5. juna 2003. godine, osumnjičeni Vojislav Koštunica pokušava da opravda susret načelnika BIA Radeta Bulatovića i osumnjičenog Ace Tomića sa osumnjičenim Ulemekom i Dušanom Spasojevićem tokom oružane pobune, neosnovano objašnjavajući „da je Rade Bulatović nenamerno bio učesnik jednog razgovora koji je načelnik Uprave bezbednosti, general Aca Tomić, opet profesionalno i oficijelno, vodio s nekoliko ljudi koji su od njega zatražili prijem. Načelnik Uprave bezbednosti ne može da bira s kim može da razgovara, a s kim ne.” ([prilog br. 9](#))

Naravno da je ovakvo objašnjenje apsurdno jer se kod načelnika Uprave bezbednosti dolazi uz prethodnu najavu i niko ne može „nenamerno” da prisustvuje bilo kom sastanku načelnika Uprave bezbednosti. Pored toga, u doba susreta osumnjičenog Tomića sa osumnjičenim Ulemekom, ovaj već mesecima nije bio Komandant JSO-a niti aktivni pripadnik MUP-a, što je prestao da bude 20. juna 2001. godine, nakon opštepoznatih incidenata koje je izazvao u Kuli i klubu Stupica. To nije osoba koju osumnjičeni Tomić ima ikakvog razloga da sreće „profesionalno i oficijelno”. Još manje ima razloga da primi notornog dilera droge Dušana Spasojevića, od koga tom prilikom čak i prima poklon, mobilni telefon.

(6) Kao što je već rečeno, bivši načelnik RDB-a, Goran Petrović, u svom iskazu u predmetu K.p.br.5/03, na suđenju atentatorima na premijera Đinđića, pomenuo je operative podatke, presretnute razgovore iz kojih se vidi da su učesnici oružane pobune imali poverenja samo u osumnjičenog Vojislava Koštunicu. Nedeljnik Vreme br. 637, od 20. marta 2003. objavljuje transkript telefonskog razgovora vođenog 11. novembra 2001. godine u 21:50 između Dušana Spasojevića i nepoznatog muškarca (u transkriptu naveden kao NM):

„Duća je zvao NM-a i rekao mu da je premijer otišao u Kulu. Duća: Zovi ovoga i reci mu da kaže onome da nema šanse da se popusti, samo da ne izdaju. Znači, nema šanse da se popusti, odjebaće ga, sad ko izda–pizda. Svoje zahteve moraju da ispune. Nema sile, osim Koštunice, ako on naredi. NM: Misliš da prekinu? On to neće da uradi. Duća: I verovatno sutra dolaze za Beograd. I nema šanse da odustanu, dok ovaj ne ode. Znači, javi mu da zna, ovaj Koštunica. Javi mu da je otišao ovaj tamo. Samo nemoj sa tog telefona.“ ([prilog br.10](#))

Odavde se vidi (a) da je osumnjičeni Koštunica bio izveštavan o toku pobune i (b) da je, po rečima samih pobunjenika, mogao da naredi njen prestanak, što je propustio da učini.

(7) U toku pobune, na pitanje novinara da li je reč o oružanoj pobuni, s obzirom da naoružani ljudi drže u blokadi deo grada, osumnjičeni Vojislav Koštunica, tada Predsednik SRJ, odgovara danas već čuvenom izjavom:

„Znate, radi se o ljudima koji po meni nisu, sem možda kada je reč o funkcionisanju saobraćaja, ni na koji način ugrozili bezbednost zemlje. Posao koji oni obavljaju jeste takav, a neko od njih je i rekao, da nemaju druge uniforme od onih koji imaju. Oni su se pojavili u

onome što je njihova radna i svakodnevna odeća. Mislim da su stvari rešavane ranije ovoga ne bi bilo.“

Osumnjičeni Koštunica ovde ponavlja reči koje osumnjičeni Ulemek izrekao u svojoj javnoj podršci pobunjenicima: „Mislim da je jedan ovakav revolt sasvim opravdan i normalan. Znači, recimo, protestuju lekari oni izađu u belim mantilima... protestuju pripadnici JSO oni izađu u svojoj opremi i svojim vozilima... mislim da je to sasvim u redu i da je to njihov način kako oni to ispoljavaju.“ ([prilog br. 4](#))

(8) Podršci pobuni, koju je JSO-u dao osumnjičeni Koštunica, priključuje se i visoki funkcioner njegove stranke, DSS-a, Zoran Šami. Njegova izjava sadrži tvrdnje: prvo, da su očigledno pripadnici Specijalne jedinice povređeni načinom na koji su upotrebljeni prilikom hapšenja braće Banović, čime ponavlja lažni povod za pobunu kako ga je navela i Komanda JSO-a, drugo, da protesta ne bi ni bilo da su odnosi sa Haškim tribunalom regulisani zakonom, čime podržava zahteve pobunjenika da se donese zakon o Hagu, i treće, da je „informacije o protestu dobio iz medija i da mi [DSS] nemamo nikakvog uvida u taj protest“ ([prilog br. 11](#)) ([prilog br. 12](#))

Čudno je, jer je suvišno i nepotrebno, ovo insistiranje Zorana Šamija da je informisan jedino iz medija, i da DSS nema „nikakav uvid u protest“. Do toga je svakako došlo jer ta trdnja nije tačna.

Iz službene beleške načelnika zaječarskog Centra DB, Ilije Matića, od 13. novembra 2001, proizlazi da se Šami, potpredsednik DSS-a, „u više navrata sastajao sa Legijom“, da prema njegovom izvoru „Demokratska Stranka Srbije otvoreno podržava Crvene beretke“, da je „najviše pretnji upereno prema Dušanu Mihajloviću i čine sve da ga uklone“ i da „Beretke dobro znaju da Vojska neće da interveniše“. Faksimil beleške je objavljen na strani 221 knjige „Povlenske magle i vidici“ Dušana Mihajlovića, a svakako postoji i u arhivi BIA. ([prilog br. 11](#)) ([prilog br. 13](#))

(9) Savetnik za nacionalnu bezbednost Predsednika SRJ Vojislava Koštunice, Rade Bulatović, u svom već citiranom članku u NIN-u, „Pobeda patriotizma“ ([prilog br. 2](#)), pozdravlja postavljanje Andrije Savića i Milorada Bračanovića na čelo civilne Službe bezbednosti. Ova smena u vrhu RDB-a bila je direktan rezultat oružane pobune JSO-a; ciljevi Jedinice tokom pobune isti su oni koje je priželjkivao i DSS: da se civilna Služba bezbednosti izmakne kontroli Vlade Srbije i praktično stavi pod kontrolu Vojne bezbednosti, to jest, kako Bulatović kaže, da se eliminiše „antagonizam između KOS-a i RBD-a Srbije“.

(10) Presudom Okružnog suda u Beogradu, Posebnog odeljenja za organizovani kriminal K.p.br.3/04, (tzv. „suđenje zemunskom klanu“) od 18. januara 2008, utvrđeno je „da su dana 28.02.2002. godine oko 23:55 časova u tom predmetu okrivljeni Dušan Krsmanović, sa Juričićem, Povićem i Milisavljevićem, po naređenju pok. Dušana Spasojevića... na prostorije DSS-a u ulici Braće Jugovića br. 2-a, bacili dve defanzivne bombe.“(str. 41)

Takođe je utvrđeno (str. 130 i str. 929 citirane presude) da je Dušan Spasojević, nakon što je bačena bomba na DSS, preko svojih ljudi davao dezinformacije da je to sve naredio Zoran Đinđić. ([prilog br. 14](#))

Gradimir Nalić, pravni zastupnik DSS-a, saslušan u Specijalnom sudu u citiranom predmetu, ne propušta priliku da iskoristi ove dezinformacije Dušana Spasojevića: „Napad na prostorije

DSS-a dogodio se u vreme kada su postojale ozbiljne nesuglasice između DSS-a i DS-a... U stranci smo bacanje bombi shvatili kao akt nasilja prema nama, ali nismo išli u revanšizam.“ ([prilog br. 15](#))

Dnevni list Politika od 1. februara 2003. godine pod naslovom „Pitanje DSS-a: Zaštićeni svedok ili pokajnik“, navodi saopštenje DSS-a u kome se kaže: „DSS je u više navrata ukazivao na spregu izvršne vlasti i organizovanog kriminala, posebno sa „surčinskom grupom“. Od nas je traženo da pružimo dokaze [za tvrdnje o koegzistiranju mafije i politike], kao da... bombaški napad na sedište DSS-a nije dovoljan dokaz za ovu spregu.“ ([prilog br.16](#))

(11) Početkom septembra 2002. godine, u listovima Nacional i Identitet (za potonji je tokom policijske akcije Sablja utvrđeno da ga finansiraju Dušan Spasojević i osumnjičeni Ulemek), u više navrata pojavljuju se pisma Ljiljane Buhe, koja su u to vreme nalazila u privatnom zatvoru Dušana Spasojevića. U tim pismima iznosi se niz optužbi na račun premijera Đinđića i njegovog okruženja (Dragoljub Mićunović, Čedomir Jovanović, Goran Vesić, Dragoljub Marković), dovodeći ih u vezu sa organizovanim kriminalom. Ide se toliko daleko da se ovi ljudi koji se u pismima nazivaju „kamarilom“ optužuju da planiraju atentat na Predsednika Koštunicu. ([prilog br. 17](#)) Kabinet tadašnjeg predsednika SRJ, ovde osumnjičenog Vojislava Koštunice, prosledio je ta pisma Republičkom tužiocu sa predlogom da na osnovu njih započne istragu.

Ljiljana Buha saslušana na suđenju u predmetu „Zemunski klan“ (Okružni sud u Beogradu, Posebno odeljenje za organizovani kriminal, presuda K.p.br.3/04 od 18.01.2008.), izjavljuje: „Što se tiče pisama koja sam pisala, Dušan Spasojević i Mile Luković su mi diktirali ta pisma na taj način što mi donesu već spremljen papir, meni daju prazan i izdiktiraju mi sve što treba da napišem, a ja se potpišem, i oni su ta pisma nosili ne znam kome.“

Pošto su Dušan Spasojević i Mile Luković ubijeni tokom policijske akcije Sablja, nije utvrđeno odakle dolazi „već spremljen papir“.

Sve se ovo događalo tokom čitavog septembra 2002, u sred predizborne kampanje za Predsednika Srbije. Predsednički izbori su se održali između 29. septembra i 13. oktobra 2002. godine. Navode iz listova Nacional i Identitet prenosili su i drugi listovi u Srbiji.

(12) Osumnjičeni Koštunica tokom svoje predsedničke kampanje obilato se koristi navedenim pismima koje diktira Dušan Spasojević.

U TV duelu sa protivkandidatom Miroljubom Labusom, koji se odvijao u Medija centru 9. oktobra 2002. godine, osumnjičeni Koštunica se obraća Labusu: „Ima jedna stvar koja je neverovatna, i vi to morate da znate pošto se radi o čoveku koji je predsednik Vlade Srbije... Mnogo ima reči o nekim zanimljivim, neobičnim vezama premijera Đinđića sa pojedinim uglednim biznismenima i njegovih angažmana s njima. To je nešto što bi u svakoj drugoj zemlji, bilo da je reč o Surčinu ili o nekim drugim poslovima, u svakoj drugoj zemlji bi to izazvalo i te kakvu pozornost. Hvala bogu, moram reći da su, posle godinu dana, mediji počeli time da se bave. Zamislite se nad tom činjenicom.“

Kada ga Miroljub Labus upozorava da je to što je izgovorio predstavlja klevetu, krivično delo, osumnjičeni Koštunica odgovara: „To nije kleveta, ja sam rekao jednostavno o onome

što mediji pišu i pišu mnogo a na to se ne reaguje, i to je jedina stvar. Da li pišu ili ne pišu? Pišu. Jednostavno, to su neke zanimljive veze.” ([prilog br. 18](#))

Iste optužbe „za nesumnjivu spregu sa mafijom”, bazirane na Spasojevićevim pismima, a na račun „dela vladajuće koalicije”, osumnjičeni Koštunica iznosi u izjavama za agenciju Fonet i Radio Dojče Vele (Blic, 7. septembra 2002.), na mitingu u Vršcu (Večernje Novosti, 21. septembar 2002.) i na mitingu u Nišu, kada je rekao da postoji „neka tajna veza između mafije, kriminalaca i aktuelne vlasti” (Glas, 22. septembar 2002)

Postoje osnovi sumnje da je osumnjičeni Koštunica pozivajući se na sadržinu pisama Ljiljane Buhe znao u kakvim okolnostima su ona pisana, to jest da ih Lj. Buhi diktira Dušan Spasojević. Ovo je očigledno iz optužnice KT. br.2/03 toga tužilaštva od 21.08.2003. godine, u kojoj se na strani 12, na osnovu u istrazi izvedenih dokaza, navodi da je tokom 2002. godine prilikom jednog susreta osumnjičenog Ace Tomića sa Spasojevićem i osumnjičenim Ulemekom, osumnjičeni Tomić ovima „sugerisao da Ljilju Buhu, koja je čuvana od strane Spasojevića na Novom Beogradu, treba premestiti na drugo, sigurnije mesto.“ Svakako, ako je to znao osumnjičeni Tomić morao je to znati i njegov komandant, osumnjičeni Koštunica.

Ova sumnja i dalje stoji, bez obzira što je kasnije Specijalni tužilac ocenio da ovo saznanje nije dovoljan dokaz da je Aco Tomić bio učesnik atentata.

(13) Dana 28. januara 2003. veliki broj novinskih listova objavljuje „Otvoreno pismo“ osumnjičenog Milorada Ulemeka, u kojem on iznosi niz optužbi i pretnji na račun Vlade Srbije: „Odbrojavaju nam poslednje dane, igrajući se našim sudbinama, kao uostalom vascelog naroda... ne žele da poštuju bivše pa ni sadašnje komandante... ne daju mi da budem ono što jesam... ali zato hoće da budem ono što nisam, da sam radio – ono što nisam radio... ljagaju iskrene patriote... narod i ma ko drugi više im nije potreban... krčme poslednje kredite narodne volje... gaze poslednja uporišta nacionalnog ponosa i dostojanstva... ništa im nije sveto i ni do čega što je srpsko nije im stalo... obezvreduju i omalovažavaju sopstvenu državu... lažu nas... **rade ono što ne treba da rade...**” i na kraju direktno: „**niko vam to neće oprostiti**”. ([prilog br. 19](#))

(14) Visoki funkcioner DSS-a, Dragan Jočić, upitan od novinara kako gleda na ove pretnje osumnjičenog Ulemeka, odgovara: „da u pismu Milorada Lukovića Legije... ne vidi... poziv na bunt, na oružje“, da je „pismo Legije ozbiljno“, da je „to politička analiza rada Vlade i svega onoga što je bilo od 5. oktobra do danas“, da je „takvo **pismo mogao da napiše bilo koji građanin Srbije**“, da „pismo kritikuje ovaj **politički trenutak kakav on jeste**“, da ono „jeste **pretnja** za nekog ko loše radi i vodi Vladu [tj. pok. Zorana Đinđića]“, ali „**ne od Legije već od naroda**“.

Drugim rečima, Jočić se u svemu saglašava sa pretnjama osumnjičenog Ulemeka, jedino što ove pretnje proglašava za glas naroda. ([prilog br. 20](#))

(15) Odmah nakon što su osumnjičeni Milorad Ulemek i Zvezdan Jovanović izvršili atentat na predsednika Vlade Zorana Đinđića, osumnjičeni Vojislav Koštunica, koji toga trenutka više ne vrši nikakvu državnu funkciju, traži formiranje tzv. koncentracione vlade u koju bi ušli i predstavnici stranaka režima Slobodana Miloševića, SPS i SRS, i čiji bi mandatar svakako bio osumnjičeni Vojislav Koštunica, budući da je u tom trenutku njegova stranka najjača opoziciona stranka u zemlji. ([prilog br. 21](#))

(16) Osumnjičeni Vojislav Koštunica i njegova stranka DSS kritikuju zavođenje vanrednog stanja nakon atentata, zahvaljujući kome je najveći broj atentatora pronađen i lišen slobode: „Zapad polazi od toga da je vanredno stanje jedina mera kojom se organizovani kriminal može iskoreniti, pri čemu, naravno, ne razmatraju to da li je ta mera adekvatna. Ja mislim da ona nije najbolja” (iz intervjuja RTV B92 od 27. marta 2003). ([prilog br. 22](#))

(17) Kada je optužnica protiv atentatora već stupila na pravnu snagu, osumnjičeni Vojislav Koštunica i visoki funkcioneri DSS-a utrkuju se u opstrukciji sudskog procesa.

Tako Zoran Stojković, tadašnji ministar pravde, traži ukidanje Specijalnog suda ([prilog br. 23](#)), funkcioner DSS-a i ministar unutrašnjih poslova, Dragan Jočić traži da se postupak vrati u stadijum istrage ([prilog br. 24](#)), a drugi funkcioner DSS-a, Gradimir Nalić, tvrdi da je proces „montiran od strane onih koji su sami ubili Đinđića“ ([prilog br. 25](#)). Tadašnji sekretar Vlade Vojislava Koštunice, Dejan Mihajlov, tvrdi da Živković i Tadić znaju ko su „prave ubice“ i da ih prikrivaju ([prilog br. 26](#)) ([prilog br. 27](#)), Miroslav Milošević tvrdi da je optužnica „na staklenim nogama“ ([prilog br. 28](#)), a osumnjičeni Vojislav Koštunica da vlast nije zadovoljna radom Specijalnog tužioca Jovana Prijića, koji potom i biva smenjen. ([prilog br.29](#))

Osumnjičeni Koštunica ide i dalje, te u intervjuu nedeljniku Vreme br. 648 od 5. juna 2003. iznosi ciničnu tvrdnju da „ukoliko su u ubistvo Zorana Đinđića umešani ljudi iz „crvenih beretki“, onda je za to odgovorna Vlada s obzirom na to da se radi o njenim činovnicima”, kao da su po nalogu Vlade njeni „činovnici“, to jest sam Zoran Đinđić, organizovali oružanu pobunu protiv te iste Vlade, a zatim i ubili njenog predsednika. ([prilog br. 9](#))

Maja Kovačević za RTV B92, emisija Insajder: Politička pozadina atentata, od 13. marta 2008: „Predstavници Demokratske stranke Srbije tada javno, kada se akcija Svedok privodi kraju, a koja treba da dovede do obračuna sa mafijom, saopštavaju da je nedopustivo da Ljubiša Buha Čume dobije status zaštićenog svedoka. To je, tvrdio je tada DSS, još jedna afera, koja ima za cilj oslobađanje predsednika Vlade Zorana Đinđića i njegovih saradnika obaveze odgovaranja na pitanja o povezanosti sa vrhom organizovanog kriminala u zemlji... Plasiranje raznih informacija protiv sudija i tužilaca počinje u medijima onog trenutka kada je tadašnji ministar pravde rekao da Specijalni sud treba ukinuti... Kako će svedoci-saradnici izgubiti status, verovatno da ih pokoleba, ja ne znam ko je iza toga i zašto, ali to je moglo da ih pokoleba u njihovoj odluci da svedoče pred sudom, tek je trebalo da svedoče. Zatim je bilo naslova, ja ću vam pokazati, ja ću vam pokazati te naslove.

Evo: „Ne treba nam Specijalni sud“, „Ukida se Specijalni sud. Ispituju se čelnici Specijalnog tužilaštva i MUP-a“, opet „Najavljeno ukidanje Specijalnog suda“, „Ko će sudu biti sudija“, evo „Suđenje – pravna nakaza“, „Sudije se plaše da presude“. Ja ću vas podsetiti da je Specijalni sud doneo preko 30 presuda, od toga su dve trećine pravosnažne. Evo: „Đura Mutavi“, to je inače svedok-saradnik Suvajdžić, „seli se na optuženičku klupu“ – to je tekst iz 2004. Evo: „Dušan Krsmanović u privatnom pritvoru sudije Marka Kljajevića“, evo opet naslov: „Prijavili Kljajevića da je u zemunskom klanu, da je pripadnik zemunskog klana“, „Traži se istraga protiv sudije Marka Kljajevića“ zbog pripadništva surčinsko-zemunskom klanu, „Advokati optužuju, Surčinac sudi ubicama“. Eto, to su naslovi, mislim, ima toga: „Uplašeni svedoci na suđenju Kruševljanima“, „Na listi za likvidaciju biznismeni, političari, sudije“, „Nejasni paragrafi o obezbeđenju sudija“, eto „Sudiji zaprećeno zbog Makine grupe“. Evo, ovaj tekst, „Životom platio“, to je vezano za ubistvo svedoka i evo, mislim, na

kraju posledice – „Kljajević napušta proces stoleća“, rekla je Maja Kovačević za Insajder. ([prilog br. 30](#))

(18) Dana 2. maja 2004, pre 21:00, ovde osumnjičeni Ulemek, tada prvooptuženi za atentat na premijera Đinđića, predao se pripadnicima Žandarmerije koji su se nalazili ispred njegove kuće u ul. Ilije Stojadinovića 2 (Danas, 04. maj 2004). Pripadnici Žandarmerije pozvali su komandanta Beogradskog odreda, a ovaj generala Gorana Radosavljevića – Gurija, koji se javio Žandarmeriji na licu mesta. Prema Radosavljeviću, jedan od njih mu je rekao „da je Legija tu i da hoće da se preda. Tražio sam da ga čujem telefonom... prepoznao sam mu glas. Tada sam naredio komandantu Beogradskog odreda da ode po njega. Pozvao sam ministra policije Dragana Jočića... ministar mi je rekao da će mi se javiti za pet minuta i da Legiju vodim pravosudnim organima. Posle pet minuta Jočić me je pozvao... i rekao da ga u stvari odvedem u MUP Srbije, kod načelnika RJB Miloševića i da sačekamo dok on dođe. Tako je i bilo.“ Kada je Radosavljević stigao u kabinet Miloševića, „on [Ulemek] je sedeo u kancelariji Miroslava Miloševića i razgovarao sa njim. Posle su došli ministar Jočić i Rade Bulatović, načelnik BIA. Jednog trenutka, Jočić je zamolio mene i Miloševića da izađemo. Ne znam šta se dalje dešavalo.“ ([prilog br. 31](#))

Prema dnevnom listu Danas od 21-22. maja 2005. „Miroslav Milošević izjavio je juče... da su sa optuženim Ulemekom razgovarali ministar policije Dragan Jočić i direktor BIA Rade Bulatović.“ General Radosavljević u emisiji „Kažiprst“ Radija B92 od 18. maja 2005. iznosi podatak da je ministar Dragan Jočić zahtevao da ostane nasamo sa Ulemekom: „Zamolio je da mi [Radosavljević i Milošević] idemo na svoje zadatke što smo mi i uradili.“ ([prilog br. 32](#)) Tek u 02:30 sledećeg dana, 3. maja 2004. godine, dakle 6 sati posle predaje, optuženi Ulemek je sproveden u Centralni zatvor.

Ovaj sastanak u Ministarstvu unutrašnjih poslova Srbije obavljen je nezakonito i tajno. Naređenje Dragana Jočića da se Ulemek vodi u kancelariju načelnika RJB protivno je odredbama članova 566-569 ZKP, prema kojima je odbegli Ulemek morao biti odmah priveden mesno nadležnom organu unutrašnjih poslova, a to je bio SUP Beograd u ulici 29. novembra, koji je i izdao poternicu, da mu se tamo uruči rešenje o pritvoru, povuče poternica i optuženi odmah sprovede u istražni zatvor Okružnog suda to jest u Centralni zatvor. Bez odobrenja predsednika Veća pred kojim se već vodi glavni pretres, niko ne može razgovarati sa optuženim po njegovoj predaji, prema članu 150 stav 4 ZKP.

Svestan nezakonitosti svojih postupaka, ministar Jočić ćuti o ovom razgovoru. On je prvu izjavu dao 3. maja 2004. tvrdeći „da je zakonska procedura prilikom Ulemekove predaje precizno poštovana.“ ([prilog br. 33](#)) Ovo je bila zvanična Jočićeva verzija Ulemekove predaje, sve dok Goran Radosavljević, u emisiji „Kažiprst“ 18. maja 2005, godinu dana kasnije, nije obelodanio šta se zapravo događalo u noći između 2. i 3. maja 2004. godine. Nakon toga, ministar policije Jočić, ali i drugi članovi Demokratske stranke Srbije, kao i načelnik RJB Milošević i ministar pravde Zoran Stojković bezuspešno pokušavaju u javnosti da opravdaju i objasne svrhu ovog susreta tako što su, između ostalog, tvrdili:

– Jočić: da je prvookrivljeni odveden u MUP „jer Centralni zatvor ne prima tokom noći.“ ([prilog br. 34](#))

– Jočić: doputovao je sa Zlatibora i susreo sa Ulemekom „radi bržeg prebacivanja u Centralni zatvor.“ ([prilog br. 35](#))

– Jočić: da je do susreta došlo jer se radilo „o čoveku koji je opasan... koji nije običan čovek.“ ([prilog br. 35](#))

– Jočić, Milošević: da su Jočić i Bulatović razgovarali o Ulemekovoj bezbednosti i bezbednosti njegove porodice. ([prilog br. 36](#))

– Milošević: da je „Legija doveden u službene prostorije Ministarstva, u sedište srpske policije u ulicu Kneza Miloša 101, zato što je ta zgrada najbezbednija.“ ([prilog br. 37](#))

– Stojković: ministar pravde uključio se u ova pravdanja tvrdnjom da je Ulemek vođen u MUP da bi se utvrdio njegov identitet, što je naravno netačno jer je njegov identitet već bio utvrđen najpouzdanijom metodom utvrđivanja, budući da je Ulemek komandantu Žandarmerije Goranu Radosavljeviću – lično poznat.

Pod pritiskom javnosti, ministar Jočić je konačno, na zahtev Poverenika za slobodni pristup informacijama, Rodoljuba Šabića, dostavio službenu belešku o susretu sa Ulemekom u noći predaje. ([prilog br. 38](#)) Postoje osnovi sumnje da je ova beleška naknadno pisana, s obzirom da je Jočić prvobitno tvrdio da je „potpuno beznačajno s kim je prvookrivljeni bio i s kim je pričao”, pa se postavlja pitanje zašto bi ministar pisao belešku o nečemu što je za njega potpuno beznačajno. ([prilog br. 39](#)) Suprotno tome, u maju 2005. godine, kada je pritisak javnosti na njega rastao, Jočić je odbio da tu belešku preda, rekavši da je ta „beznačajna stvar“ – državna tajna.

Zanimljiv je i stav sadržan u belešci ministra Jočića, u kome se tvrdi da Ulemek „nije iznosio nikakve činjenice, detalje, što je vezano za postupak koji se protiv njega vodi, a nije ni pitan u vezi toga od strane OSL [ovlašćenih službenih lica, to jest njega i Radeta Bulatovića]. Ovakva izjava je vrlo precizno kalibrirana s obzirom da postoji sumnja ne da su oni sa Ulemekom razgovarali o optužnici, već da su razgovarali o lažnoj optužbi protiv Čedomira Jovanovića za šverc 600 kilograma droge. ([prilog br. 40](#))

Ova sumnja proističe iz činjenice da se nakon susreta ministra sa Ulemekom, a u jeku predizborne kampanje, pojavljuju citirane izjave predstavnika DSS-a da će Ulemekov iskaz „otkriti istinu”, nakon čega je usledilo, već u prvom svedočenju na glavnom pretresu, takođe citirano optuživanje Čedomira Jovanovića i samooptuživanje Ulemeka za šverc 600 kilograma heroina, a koje je za njegovu odbranu pred sudom bilo potpuno irelevantno.

Postupajući po krivičnoj prijavi LDP-a protiv Jočića i Bulatovića, zbog sumnje da je službena beleška falsifikovana, tužilac Drugog tužilaštva Zoran Jakovljević je istragu 2006. godine poverio Generalnom inspektoratu koji je zadužen za kontrolu rada policije, a koji nije bio pod direktnom kontrolom ministra Jočića s obzirom da je i sam Jočić bio predmet istrage. U tom postupku saslušan je jedino osumnjičeni Ulemek, a zatim je istraga obustavljena pod pritiskom, to jest, prema rečima tužioca Jakovljevića, naređenje o obustavi istrage „stiglo je direktno od strane vlade, tačnije od strane ministarstva, a po liniji komandovanja preko republičkog tužioca, pa okružnog tužioca... celom tom događaju je prethodilo mnogo zakulisnih radnji.” „U mojoj službenoj belešci, koju sam sačinio pod neviđenim do tada pritiskom... konstatovao sam da sam dobio naređenje od strane svojih pretpostavljenih da obustavim svaki rad po tom predmetu“, kaže Jakovljević. ([prilog br. 41](#))

I bivši generalni inspektor MUP-a, Vladimir Božović, u izjavi za RTV B92 dana 3. septembra 2010. tvrdi da je i na njega vršen pritisak da se ova istraga oko službene beleške

ministra Jočića obustavi: ([prilog br. 42](#)) „Prvo su bili pozivi šefa kabineta prema mom šefu kabineta, a onda je direktno i sam ministar zabranio dalji rad po tom predmetu odnosno išao je u pravcu zabranjivanja rada... To je značilo da se prekine dalje postupanje po tom predmetu. Ja sam rekao da se to neće prekidati, da će se raditi jer je to zahtev ovlašćenog tužilaštva. Ako tužilaštvo odustane od tog zahteva, mi ćemo naravno prekinuti... Naravno ja smatram da je ovde u pitanju bila velika politička odluka i pritisak da se taj predmet zaustavi, kako se ne bi išlo u pravcu rasvetljavanja političke pozadine ubistva premijera Đinđića.”

(19) Predaju osumnjičenog Milorada Ulemeka Demokratska Stranka Srbije odmah je upotrebila za diskreditovanje Demokratske Stranke i njihovog predsedničkog kandidata. Dejan Mihajlov je u intervjuu za dnevni list Inter-nacional izjavio: „Lukovićeva [Ulemekova] predaja je važna, jer su dvojica osumnjičenih za ubistvo premijera ubijeni i uništeni su materijalni dokazi. Važno je da se čuje Legijino svedočenje da bi se došlo do istine.“ (Inter-nacional, 14. maj 2004, citirano prema zborniku Etika odgovornosti, u izdanju Helsinškog odbora za ljudska prava, i O. Milivojčević: Kuća u Šilerovoj, glavni svedok)

Ovo poverenje u istinoljubivost osumnjičenog Ulemeka u tom trenutku deli i funkcioner DSS i ministar unutrašnjih poslova, Dragan Jočić: „Potpuno je beznačajno gde je bio, s kim je pričao, potpuno je beznačajno sve ono što prethodi onom što će biti, a to je njegova zvanična uloga, uloga čoveka koji može doprineti rasvetljavanju istine o ubistvu premijera. Hajde da sačekamo taj 10. jun, da vidimo šta će prvooptuženi reći.” ([prilog br. 39](#))

Osumnjičeni Koštunica izjavljuje kako je sama činjenica da će osumnjičeni Ulemek moći da govori na sudu – „pozitivan doprinos sudskom procesu”, a da se on, Koštunica, boji „da ima i onih kojima bi više odgovaralo da Luković [Ulemek] ne govori na sudu”. ([prilog br. 43](#))

Nejasno je na osnovu čega se očekuje, protivno zdravom razumu i iskustvu, da će bilo koji okrivljeni „otkriti istinu“, a posebno je karakteristično da se predstojeći iskaz prvookrivljenog ovde naziva „svedočenjem“. Ovo bi se jedino moglo razumeti ako je sa osumnjičenim Ulemekom, prilikom njegove predaje, unapred dogovoreno šta će govoriti na sudu i o čijoj će krivici „svedočiti“.

(20) Nakon predaje, na svom prvom saslušanju, u predmetu K.p.br.5/03, na glavnom pretresu 10. juna 2004. osumnjičeni Ulemek izjavljuje: „Gospodine predsedavajući, bez obzira kako se ja danas ovde izjasnio, ja sam uveren da će moje izjašnjavaње na neki način uticati na ove predsedničke izbore. Ja bih vas molio kao razumnog čoveka, da moje izjašnjavaње pomerite... zbog toga što ne želim niti da pomognem niti da odmognem bilo kojem predsedničkom kandidatu na ovim izborima.”

Uprkos tome, već 14. juna 2004, iako je predsednička kampanja i dalje u toku, na glavnom pretresu u citiranom predmetu, osumnjičeni Ulemek započinje svoju odbranu lažnim, za odbranu irelevantnim i ničim motivisanim samooptuživanjem za teško krivično delo, pričom o švercu 600 kg heroína u navodnom dogovoru sa Čedomirom Jovanovićem i ljudima iz neposrednog okruženja Zorana Đinđića, uključujući se tako u predizbornu kampanju kandidata DSS Dragana Maršićanina.

(21) Protivno svim pravilima kriminalistike, ministar unutrašnjih poslova Dragan Jočić odlučuje da se ne sprovede istraga o tome gde se krio okrivljeni Milorad Ulemek tokom 14 prethodnih meseci. Potpuno je logično da bi takva istraga mogla lako dovesti i do pomagača i do nalogodavaca atentata na Zorana Đinđića. ([prilog br. 39](#)) ([prilog br. 44](#))

(22) Ne samo da ministar Dragan Jočić nije istraživao gde se 14 meseci krio osumnjičeni Ulemek, već je i potpuno obustavio potragu za preostalim odbeglim atentatorima na premijera Đinđića. Ta odluka se uopšte ne može razumeti, niti ju je Jočić ikada obznanio niti objasnio. O ovoj Jočićevoj odluci govori Mile Novaković, jedan od vođa Sablje i otkriva na RTV B92 14. juna 2010. da je smenom 400 ljudi u MUP-u 2004. godine prestala organizovana potraga za odbeglim atentatorima. ([prilog br. 44](#))

(23) U listu Vreme br. 714 od 9. septembra 2004. novinar tog lista Miloš Vasić objavljuje tekst pod naslovom „Prisluškivanje Dejana Milenkovića Bagzija: Saradnici, advokati i stari drugari“. U tom tekstu novinar objavljuje sadržinu transkripta jednog od mnogih presretnutih telefonskih razgovora između Dejana Milenkovića i njegovog advokata Biljane Kajganić: „U tom razgovoru adv. Kajganić kaže građaninu Bagziju da je postigla dogovor da on bude svedok-saradnik; da je to „sredila sa starim drugarima“; da je „Jočić odmah pristao“, a da je Bulatović (Rade) potvrdio posle konsultacije „gore“. Uslov je da Bagzi na sudu kaže kako je on po nalogu Ljubiše Buhe Čumeta organizovao ubistvo Momira Gavrilovića Gavre i da je Gavru ubio onaj neki Teča (za koga policija nikako da dokaže ništa na tu temu, već godinama). Na to Bagzi kaže: „Kako to da kažem, kad nije istina?“, a adv. Biljana Kajganić odgovara: „Ma, ko te pita šta je istina? Istina je ono što sam se ja dogovorila! Ej, ova dvojica su najmoćniji ljudi u državi, budalo!“ ([prilog br. 45](#))

U nastavku citiranog teksta Miloš Vasić piše: „Ceo razgovor, uglavnom u tom tonu, snimljen je i prepisan i uredno zaveden u UBPOK-u. Prepis razgovora Boro Banjac, tadašnji načelnik UBPOK-a, sa službenom beleškom šalje premijeru Vojislavu Koštunici, ministru unutrašnjih poslova Draganu Jočiću, ministru pravde Zoranu Stojkoviću, načelniku Javne bezbednosti gen. Miroslavu Miloševiću itd. Sutradan ministar Jočić zove Banjca da ga smeni i da ga upozori da taj razgovor mora ostati tajna, inače...”

O postojanju ovog transkripta neki ćute, drugi ga poriču, a ministar Stojković podnosi krivičnu prijavu protiv novinara Vasića, tužeći ga za klevetu. Postupajući po ovoj prijavi za klevetu, Treći opštinski tužilac, Gordana Čolić, pokušava da utvrdi sadržinu transkripta ali joj njeni pretpostavljeni prete da to ne sme da učini, iako je po prirodi stvari to neophodno, jer se drugačije ne može dokazivati neistinitost Vasićevih tvrdnji. ([prilog br. 46](#))

Sadržina ovoga transkripta nije mogla biti utvrđena ni na suđenju atentatorima na Zorana Đinđića, jer je predsedavajuća Veća, Nata Mesarević nezakonito uskratila zastupniku oštećene uvid u taj transkript.

Misterija postojanja i sadržine ovog transkripta konačno je razrešena tek izjavom Bore Banjca, ondašnjeg načelnika UBPOK-a, koji je 16. juna 2010. redakciji RTV B92 potvrdio da je interpretacija sadržine transkripta novinara Miloša Vasića – istinita. ([prilog br. 47](#))

(24) Dana 20. aprila 2004, tokom glavnog pretresa na suđenju za atentat na predsednika Vlade, u znak podrške optuženim atentatorima, u sudnici se pojavljuju šestorica mladića, za koje je utvrđeno da su pripadnici Žandarmerije, obučeni u majice sa obeležjima JSO-a (vuk sa razjapljenim čeljustima i sa crvenom beretkom na glavi). Javnost je bila zgranuta, traženo je da incident bude sankcionisan.

Ovaj incident, visoki funkcioner DSS-a i tadašnji ministar unutrašnjih poslova, Dragan Jočić, kao resorno nadležan, opravdao je sledećim rečima: „Što se tiče majica, to je neki odnos prema toj jedinici i prema načinu na koji je radila, to je ipak ratna jedinica koja je nosila

pijetet nesalomive jedinice i odnos tih mladih ljudi, od kojih neki, kako sam obavešten, nisu ni bili članovi JSO, jeste jedna vezanost i jedno oduševljenje, a nikako ne bih rekao da je to neka nova zavera“ („Beretke još funkcionišu kao vučji čopor“, Blic online, 24. april 2004). [\(prilog br. 48\)](#)

(25) Uzajamno poverenje između DSS-a i osumnjičenog Ulemeka ispoljilo se još jedanput, načinom na koji su ministar Jočić i osumnjičeni Ulemek saglasno objasnili njegovu iznenadnu predaju posle 14 meseci skrivanja.

Osumnjičeni Ulemek, na glavnom pretresu u predmetu K.p.br.5/03, na pitanje zastupnika oštećene zašto se nije jednostavno smesta predao kad je bio uveren da je u pitanju „neka greška“, odgovorio je ovako: „Pa iz vrlo jednostavnog razloga. Kada vas optuže, znači odmah, sat, dva, posle tog atentata koji se dogodio, znate, to nije kao kada vas optuže za obijanje trafike pa da vi kažete, nema veze, otiću ja tamo pa ću sve da razjasnim. Očigledno je kao što je i očigledno, da je to bila neka igra u pitanju... sad sa ove tačke gledišta vidim da sam bio potpuno u pravu i da sam potpuno ispravno postupio što se nisam tog prvog dana predao, jer verovatno sad ne bih imao priliku da stojim ovde... ne bih sada želeo... da bilo ko shvati da govorim ovo u jednom političkom pravcu, ali sam video da, znači, posle promene one čuvene vlasti za koju sam siguran da je i napravila celu ovu konstrukciju, oko cele ove priče, znači neka klima se na neki način promenila... Znači to je bio moj motiv predaje.“ [\(prilog br. 49\)](#)

Bivši načelnik UBOPK-a, Boro Banjac, govoreći za ekipu emisije „Insajder“ na TV B92, opisuje kako, na prvom kolegijumu posle predaje, ministar Jočić i načelnik Javne bezbednosti Milošević „sa ushićenjem hvale sebe i novu vlast, što se baš njima Legija predao... Evo zahvaljujući nama, on u ovu vlast ima poverenja i zato se predao.“ [\(prilog br. 50\)](#)

Sve ovo rečito govori o odnosima osumnjičenog Koštunice, njegovih najbližih saradnika i njegove stranke prema osumnjičenom Ulemeku i Jedinici za specijalne operacije. Pored svih izraza uzajamnog uvažavanja („gospodin Legija“, „elitna jedinica“, „Legija će otkriti isnit“, „razumljivo je oduševljenje mladih ljudi za JSO“, Legijine pretnje Vladi su u stvari „pretnje naroda“, oružana pobuna je „pobeda patriotizma“, obećanja Jedinici da „nema Haga ako se priklonite Koštunici“, izraza uzajamnog „poverenja“ i „ushićenja“ prilikom predaje osumnjičenog Ulemeka itd), vidimo da obe strane preduzimaju i niz koordinisanih akcija i postupaka upravljenih na protivustavno obaranje vlade Zorana Đinđića.

Karakterističan primer je u tom pogledu goreopisana podrška koju tandem Ulemek-Spasojević daje predsedničkoj kampanji osumnjičenog Koštunice i DSS-a u dva uzastopna predsednička izbora. Prvi put, kada tokom septembra 2002. godine diktiraju Ljiljani Buhi pisma javnosti u kojima se Đinđić i njegova vlada optužuju za navodne veze s mafijom, a onda to osumnjičeni Koštunica i DSS citiraju u kampanji kao nepobitne činjenice, i drugi put, kada – nakon tajnog i nezakonitog susreta sa Draganom Jočićem i Radetom Bulatovićem – ovde osumnjičeni Ulemek počinje svoju odbranu u predmetu K.p.br.5/03 lažnim samooptuživanjem da je sa Čedomirom Jovanovićem švercovao 600 kilograma heroina, što onda DSS i osumnjičeni Koštunica koriste u kampanji svog predsedničkog kandidata Maršićanina.

Karakterističan primer je i zaštita Radeta Markovića, saučesnika JSO-a u krivičnim delima pripadnika Jedinice, kojom je omogućeno uništavanje dokumentacije o zloupotrebama Službe bezbednosti.

Kada Krsmanović, Juričić i Pović bace bombu na sedište DSS-a i potom šire dezinformacije da je to naredio Zoran Đinđić, osumnjičeni Koštunica zatim to u javnosti koristi kao dokaz o „koegzistiranju vlasti i mafije“.

Jočić i Bulatović se tajno i nezakonito sastaju sa odbeglim Ulemekom i s njim vode razgovore čiju svrhu i sadržinu ne umeju da objasne, umesto da ga izruče pravosudnim organima. Posle tog razgovora, osumnjičeni Ulemek iznosi svoje tvrdnje o švercu heroina, a za uzvrat Koštuničin DSS (Zoran Stojković, Dragan Jočić, Gradimir Nalić, Dejan Mihajlov, Miroslav Milošević) započinje svoju dugotrajnu sistematsku opstrukciju suđenja, napadima na Predsednika veća, Specijanog tužioca i njegove zamenike. Osnovano je sumnjati da sve ove jednoznačne i usklađene postupke funkcionera DSS-a koordinira osumnjičeni Koštunica, kao predsednik stranke i kao predsednik Vlade.

Uz sve to ne treba gubiti iz vida da osumnjičeni Koštunica u opisanom nepomirljivom sukobu sa Zoranom Đinđićem i njegovom Vladom, ni pre pobune, nije prezao od protivpravnih postupaka, posebno od zloupotrebe službi bezbednosti, recimo, u slučaju planiranog upada u Biro Vlade Republike Srbije. ([prilog br. 52](#)) ([prilog br. 53](#)) ([prilog br. 54](#))

Konačno, osumnjičeni Ulemek i Zvezdan Jovanović su po sopstvenim rečima „spasli Srbiju“ ubistvom Zorana Đinđića tako što su stvorili uslove da na vlast dođu „istinski patrioti“.

Svi ovi događaji ne mogu se objasniti nikakvom slepom koincidencijom, oni predstavljaju snažne osnove sumnji koje se moraju islediti.

Osumnjičeni Aco Tomić

Prema dopisu Uprave Vojne službe bezbednosti Ministarstva odbrane Srbije i Crne Gore, Str. pov. Br 1-31, od 22. juna 2003. upućenoj Upravi za borbu protiv organizovanog kriminala (UBPOK), Uprava Vojne bezbednosti obaveštava o svojim saznanjima o kontaktima generala Aca Tomića sa Borislavom Mikelićem, Miloradom Ulemekom i Dušanom Spasojevićem.

Prema tim saznanjima, „novembra 2001. godine, na dan kada su generali Tomić i Pavković službeno oputovali u Moskvu [12. novembar], a tokom pobune Crvenih beretki, kod generala Tomića su došli Mikelić i Legija... Legija je pitao da li može da dođe ‘jedan njegov drugar koji hoće da vidi generala koji je uhapsio Perišića’. Pošto je vrlo brzo došao Dušan Spasojević, verovatno je bio u kolima i čekao da bude primljen. Ovom susretu je prisustvovao i Rade Bulatović. Legija je imao podatke da će doći do sukoba između JSO i ‘Kobri’, a pošto je mislio da su ‘Kobre’ podčinjene Upravi bezbednosti Generalštaba, tražio je Tomićevo mišljenje u vezi sa ovim. Tomić mu je dao garanciju da se vojska neće mešati.“ ([prilog br. 8](#))

Uprava bezbednosti Generalštaba Vojske Jugoslavije dostavlja sličan dopis 9. aprila 2003, pod brojem Str. pov 4307-1, i Savetniku Ministarstva odbrane za politiku i obaveštajno-bezbednosne poslove.

Ovo je saglasno sa iskazom samog osumnjičenog Ulemeka koji je kao prvookrivljeni na glavnom pretresu 14. juna 2004. u cit. predmetu K.p.5/03 i sam govorio o tome da ga je brinula mogućnost „da se umeša vojska“.

Prema pisanju novinara Olivera Stanojevića u članku „Lik i delo g. Tomića“, Vreme br. 699 od 27. maja 2004, general-major dr. Todor Petković, zamenik načelnika Uprave za bezbednost Vojske Jugoslavije, ovde osumnjičenom Aci Tomiću, par dana posle pobune JSO podneo je zahtev da bude penzionisan, jer „neće da bude servis Ljilji Nedeljković i još kojekakvim savetnicima“, kao i da je „s Tomićem nemoguće da Uprava za bezbednost bude profesionalni deo Armije“. U internoj prijavi koju je podneo generalu Pavkoviću protiv Ace Tomića, naveo je da je bio svedok kada je Tomić garantovao da vojska neće reagovati na izlazak JSO na ulice i „kroz smeh rekao... samo vi momci radite svoj posao, za vojsku ne brinite.“ ([prilog br. 51](#))

Najzad, ovo je saglasno i saznanjima i ocenama ondašnjeg načelnika RDB Gorana Petrovića i ministra unutrašnjih poslova Dušana Mihajlovića saslušanih u svojstvu svedoka u cit. predmetu K.p.br.5/03:

Tako, svedok Goran Petrović (glavni pretres, 18. maja 2005) govoreći povodom pobune o postojanju operativnih podataka, od kojih se neki odnose na presretnute razgovore koji ukazuju „da je u celu tu priču **umešana i Vojska Jugoslavije odnosno njene službe bezbednosti...** prema podacima do kojih smo dolazili zaključili smo da u svemu tome Jedinica **ima podršku Vojske Jugoslavije odnosno pojedinaca ili pojedinih delova službi bezbednosti.**”

A u svim iskazu datom na glavnom pretresu u predmetu K.P.br 5/03, svedok Vladimir Popović iznosi i sledeći podatak o licu koje je na konferenciji za štampu pročitao zahteve JSO-a tokom pobune: “Ako se sećate onog čuvenog majora Batića, sa onim izmišljenim imenom, koji je držao pres-konferencije u Kuli. To je osoba koja je dve nedelje pre nego što je ta pobuna izbila dovedena iz Vojske. Znači to je čovek koji je doveden iz Vojske, iz vojne obaveštajne službe 15 dana pre te pobune, i postavili su ga u tu Jedinicu bez znanja Gorana Petrovića, bez znanja ministra policije, bez znanja predsednika Vlade, jer oni su bili država u državi. I nije slučajno da je baš ta osoba izmislila i čin majora i svoje ime Batić i držala pres-konferenciju i objašnjavala i čitala te političke zahteve. Ti politički zahtevi nisu pisani u Kuli...”

A svedok Dušan Mihajlović: „shvatio sam da nam je **neko iza leđa pripremio pobunu**” (zapisnik sa glavnog pretresa, 15. mart 2005) „...shvatili smo da ne **možemo da računamo ni na podršku Vojske** koja je jedina imala jedinice i sredstva koje bi mogle da se suprotstave JSO-u, a takođe iz javnih istupanja videli smo da mnogi drugi pružaju jasnu političku podršku pobuni Jedinice.”

Ovakvim obećanjima datim osumnjičenom Ulemeku i Dušanu Spasojeviću, kolovođama oružane ponune koja je u toku, da Vojska neće intervenisati da bi pobunu zaustavila, osumnjičeni Aco Tomić je nesumnjivo kolovođe pobune podstrekavao time što je učvršćivao njihovu kriminalnu odluku i volju da u pobuni istraju.

Prema svedočenjima datim u postupku K.p.br.5/03 antagonizam između Đinđićeve Vlade i Vojske i njenih službi bezbednosti ima predistoriju koja počinje od prvog dana nakon petooktobarskih događaja.

Kada se veliki broj generala pod optužbom za ratne zločine našao pred Haškim tribunalom, osnovna aktivnost Resora na čijem čelu je stajao ovde osumnjičeni Aco Tomić svodila se na odbranu ovih optuženika. Najočigledniji kandidati za Hag nalazili su se, po prirodi stvari, u redovima Vojske i policije. Zato je Vojska od prvog dana smatrala Đinđića za „izdajnika“ i tražila zaštitu u okrilju svog komandanta, ovde osumnjičenog Vojislava Koštunice.

„Mi imamo problema sa vojnom službom bezbednosti praktično od prvog trenutka, od 5. oktobra, kada se odbija bilo kakav oblik saradnje između novih demokratskih vlasti u Srbiji i onoga što je zadržano na nivou Savezne države. Mi smo znali da vojska otvoreno štiti haške optuženike... znala su se imena lica koja su bila zadužena za koordinaciju u službi bezbednosti Republike Srpske i Vojske Jugoslavije u vezi sa skrivanjem Ratka Mladića... Skrivali su Šljivančanina... Vinko Pandurević je skrivan u Lađevcima u kasarni.“

„Republička Vlada nije imala nikakav kontakt i nikakvu kvalitetnu komunikaciju, ne samo sa vojnom službom bezbednosti, nego ni sa rukovodstvom Vojske Jugoslavije, pošto je to rukovodstvo a priori zauzimalo neprijateljski stav i sa indignacijom odbijalo bilo kakav oblik saradnje i komunikacije sa republičkom Vladom. Podsetiću Vas da je do promene prvog čoveka vojne službe bezbednosti, generala Đakovića, došlo u danu ekstradicije Slobodana Miloševića Haškom tribunalu. Naime, zbog neuspeha, kako je to tada definisano, odnosno nesposobnosti vojske da spreči ekstradiciju, smenjen je general Đaković i na to mesto protivzakonito postavljen general Tomić“ (Iskaz svedoka Čedomira Jovanovića u predmetu K.p.br.5/03 na glavnom pretresu 11. aprila 2005).

Predlažem

da se u predkrivičnom postupku (nakon što se od organa unutrašnjih poslova pribave obaveštenja o adresama osumnjičenih i svedoka, čl. 235, st.2. ZKP) saslušaju:

Osumnjičeni: Milorad Ulemek, Dušan Maričić, Zvezdan Jovanović, Veselin Lečić, Mića Petraković, Dragoslav Krsmanović, Dragoš Radić, Vojislav Koštunica i Aco Tomić, kao i svedoci: Vladimir Popović, Dejan Mihajlov, Zoran Mijatović, Saša Pejaković, Goran Petrović, Milorad Bracanović, Čedomir Jovanović, Dušan Mihajlović, Vladimir Potić, Ljubiša Buha, Vladimir Nikolić, Zoran Janjušević, Rodoljub Milović, Rade Bulatović, Nebojša Pavković, Gradimir Nalić, Radomir Marković, Zoran Šami, Ilija Matić, Ljiljana Buha, Miroljub Labus, Zoran Stojković, Dragan Jočić, Miroslav Milošević, Maja Kovačević, Marko Kljajević, Goran Radosavljević-Guri, Zoran Jakovljević, Vladimir Božović, Biljana Kajganić, Miloš Vasić, Boro Banjac, Gordana Čolić, Nata Mesarević, Borislav Mikelić, Oliver Stanojević, Todor Petković, kao i da se pročita iskaz Zorana Vukojevića dat 13. aprila 2004. godine na glavnom pretresu u predmetu K.p.br.5/03.

Predlažem

da se u predkrivičnom postupku pročitaju i sledeća priložena pismena:

(1) *Goran Petrović, načelnik Resora državne bezbednosti: [Pripadnici JSO treba da nastave redovne aktivnosti](#)*, Tanjug, 10.11.2001;

- (2) [*Pobeda patriotizma*](#), NIN br. 2674, 28.03.2002;
- (3) [*Koštunica: Nemam nikakav uticaj na JSO*](#), Tanjug, 15.11.2001;
- (4) [*Podsećanje na štrajk JSO-a: Crvene beretke i zemunski klan*](#), B92, 22.03.2003;
- (5) [*Ostavka*](#) Radomira Markovića, 25.01.2001;
- (6) [*Informacija*](#), Centar Resora državne bezbednosti Beograd, 15.03.2001;
- (7) [*Crvene beretke vode politiku*](#), Glas javnosti, 11.11.2001;
- (8) [*Saznanja o kontaktima generala Ace Tomića sa Borislavom Mikelićem, Miloradom Lukovićem i Dušanom Spasojevićem*](#), Uprava Vojne službe bezbednosti, 22.06.2003;
- (9) [*Ko je Spasojevića pustio iz zatvora*](#), Vreme br. 648, 05.06.2003;
- (10) [*Legija, Duća i momci iz Kule*](#), Vreme br. 637, 20.03.2003;
- (11) [*Pripadnici JSO blokirali autoput kod Centra Sava*](#), B92, 12.11.2001;
- (12) [*Zoran Šami o hapšenju braće Banović: Ponižavajuće za jedne i za druge*](#), Večernje novosti, 13.11.2001;
- (13) [*Povlenske magle i vidici*](#), str. 221, Nea doo, 2005;
- (14) [*Strane 41, 130, 929, 928 i 902 presude Okružnog suda u Beogradu*](#), Posebnog odeljenja za organizovani kriminal Kp.br.3/04 od 18.01.2008;
- (15) [*Bombe nisu razbile DOS*](#), Večernje novosti, 10.10.2005;
- (16) [*Pitanje DSS: Zaštićeni svedok ili pokajnik*](#), Politika, 01.02.2003;
- (17) [*Buha: „Kamarila“ planirala ubistvo Koštunice i Šešelja*](#), Nacional, 30.09.2002;
- (18) [*Transkript TV duela Labus-Koštunica*](#), B92 Intervju, 09.10.2002;
- (19) [*Otvoreno pismo bivšeg komandanta Crvenih beretki: Jadna je zemlja kad Čume rešava tajne*](#), Blic, 28.01.2003;
- (20) [*Jočić: Legijina analiza rada Vlade*](#), Blic, 29.01.2003;
- (21) [*Vreme za okupljanje*](#), Večernje novosti, 17.03.2003;
- (22) [*Gost: Vojislav Koštunica, predsednik DSS-a*](#), B92 Intervju, 27.03.2003;
- (23) [*Najavljeno ukidanje specijalnog suda*](#), Glas javnosti, 30.03.2004;
- (24) [*Jočić: Policija mora da ponovo istraži ubistvo Đinđića*](#), B92, Beta, 10.04.2004;

- (25) [Za Zorana – metak, za Voju - robija](#), Večernje novosti, 20.04.2004;
- (26) [DSS optužuje Živkovića i Tadića](#), B92, Beta, 17.05.2004;
- (27) [Mihajlov: Ne sećam se, ne znam...](#), B92, Beta, 15.03.2005;
- (28) [Pritisak na sud](#), Danas, 14.01.2004;
- (29) [Prijić još bez naslednika](#), Blic, 28.02.2005;
- (30) [Politička pozadina atentata](#), TV B92, Insajder, 13.03.2008;
- (31) [Kako se predao Legija](#), Večernje novosti, 19.05.2005;
- (32) [Ko je bio nasamo sa Ulemekom](#), B92 Vesti, 18.05.2005;
- (33) [Jočić: Nismo pregovarali sa Legijom](#), B92 Vesti, 03.05.2004;
- (34) [Nisam bio intiman s Legijom](#), Blic, 18.06.2005;
- (35) [Razgovor sa vrlo opasnim čovekom](#), B92 Vesti, 15.06.2005;
- (36) [Od Jočića i Bulatovića tražio bezbednost](#), Danas, 21-22.05.2005;
- (37) [Službena beleška](#), TV B92, 31.03.2006;
- (38) [MUP Insajderu predao belešku](#), B92 Vesti, 29.03.2006;
- (39) [Jočić: Hajde da sačekamo](#), B92 Vesti, 31.05.2004;
- (40) [Službena beleška o predaji Milorada Lukovića Legije](#), Ministar Dragan Jočić;
- (41) [Vlast stopirala istragu o Legiji?](#), B92 Vesti, 02.09.2010;
- (42) [I Božović kaže da je bilo pritisaka](#), B92 Vesti, 03.09.2010;
- (43) [Premijer: Gospodin Legija se sam predao](#), Kurir, 05.05.2004;
- (44) [Insajder o potrazi za Zemuncima](#), B92 Vesti, 14.06.2010;
- (45) [Saradnici, advokati i stari drugari](#), Vreme br. 714, 09.09.2004;
- (46) [Pritisak na tužioce](#), TV B92 Insajder, 13.12.2006;
- (47) [\(Banjac\): Smenjen, jer je tragao za Zemuncima](#), B92, 16.06.2010;
- (48) [Beretke još funkcionišu kao vučji čopor](#), Blic, 24.04.2004;
- (49) [Okrivljeni Milorad Ulemek, glavni pretres](#), 06.09.2004, K.p.br. 5/03;

- (50) [Iz radne verzije emisije Insajder, gost Boro Banjac](#), TV B92, 26.10.2010;
- (51) [Lik i delo g. Tomića](#), Vreme br. 699, 27.05.2004;
- (52) [Naredili mi prepad specijalcima na Vladu Srbije](#), Nedeljni Telegraf, 26.06.2002;
- (53) [Nalić i Tomić tražili upad u Biro za informisanje](#), B92 Vesti, 27.06.2002;
- (54) [Anketna komisija nastavila rad](#), B92 Vesti, 23.07.2002.

Predlažem

da Specijalni tužilac, po provedenom predkrivičnom postupku stavi zahtev za sprovođenje istrage istražnom sudiji Okružnog suda u Beogradu, Posebnog odeljenja za organizovani kriminal, protiv osumnjičenih za krivična dela za koja su napred osumnjičeni.

U Beogradu,

11. novembra 2010.

MILA ĐINĐIĆ

GORDANA ĐINĐIĆ-FILIPOVIĆ

koje **zastupa**:

Srđa Popović, advokat